

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 13 FEBRUARI 1931 N° 48

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 117283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

„Mijnheer, daar is een dame voor U“

Haagsche Winter

Langs den van Vredenburgweg te
Rijswijk met op den achtergrond
het ranke torentje der dorpskerk.

Winterstilte aan den Grooten
Vijver van het Haagsche Bosch.

De winter is geheel bij verrassing de vorige week
onze Residentie nog even binnengevallen. We hadden
al zoo'n beetje het voorjaar in het hoofd en plots
ontwaakten we een goeden morgen in een witte wereld.
Wij hebben ons gehaast, om van dit in de laatste
jaren zeldzaam schouwspel eenige tooneeltjes in
herinnering te kunnen behouden. Zoo dit fijn ge-
teekende kiekje van het vijfertje achter het Bezuiden-
hout, met op den achtergrond de Prinsessegracht.

Licht en Schaduw
langs den Zwarteweg.

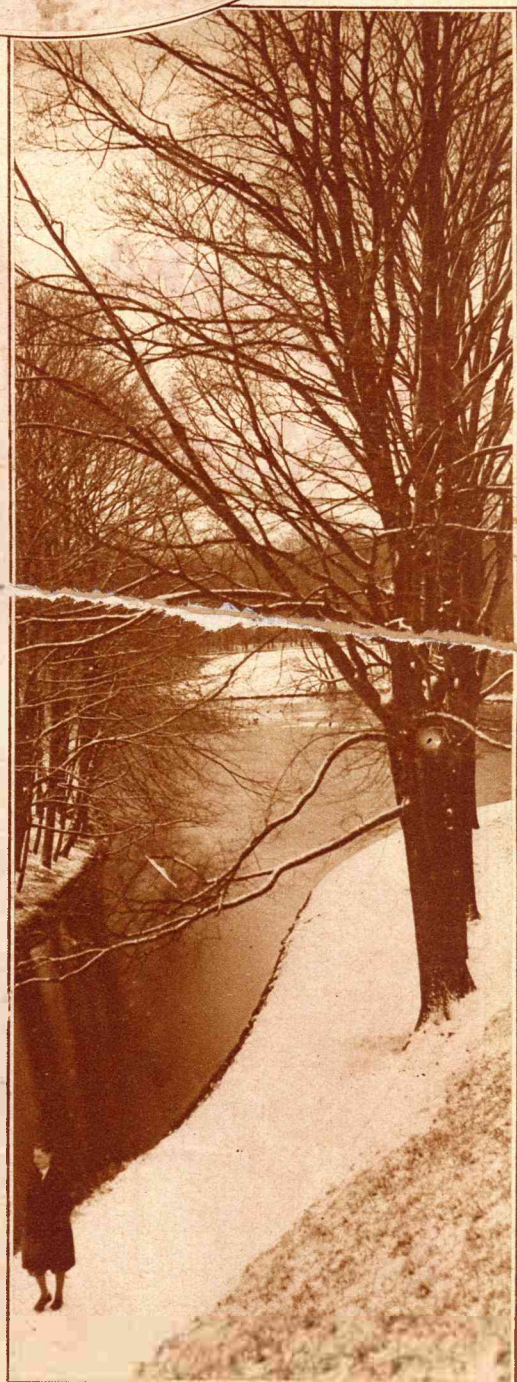
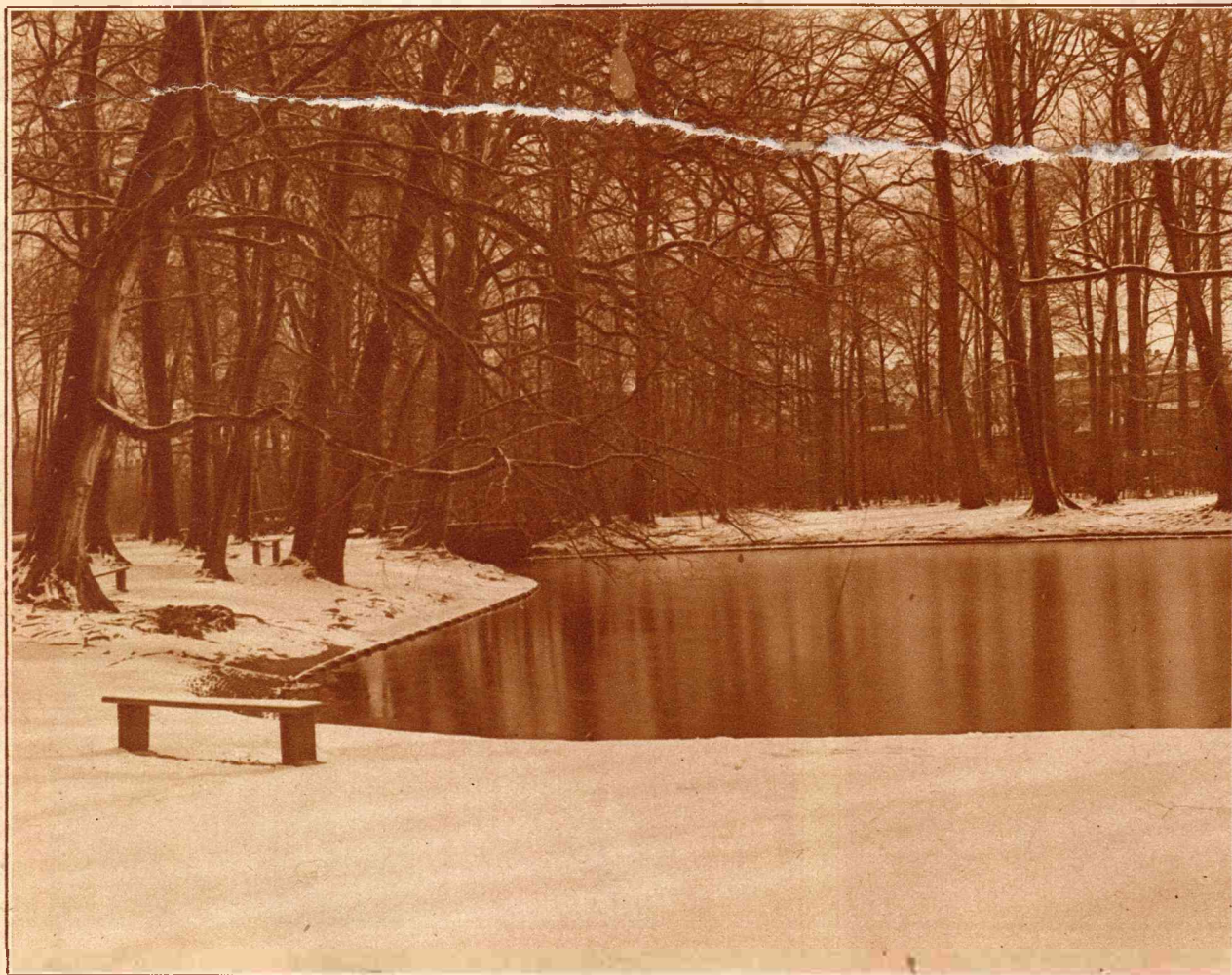
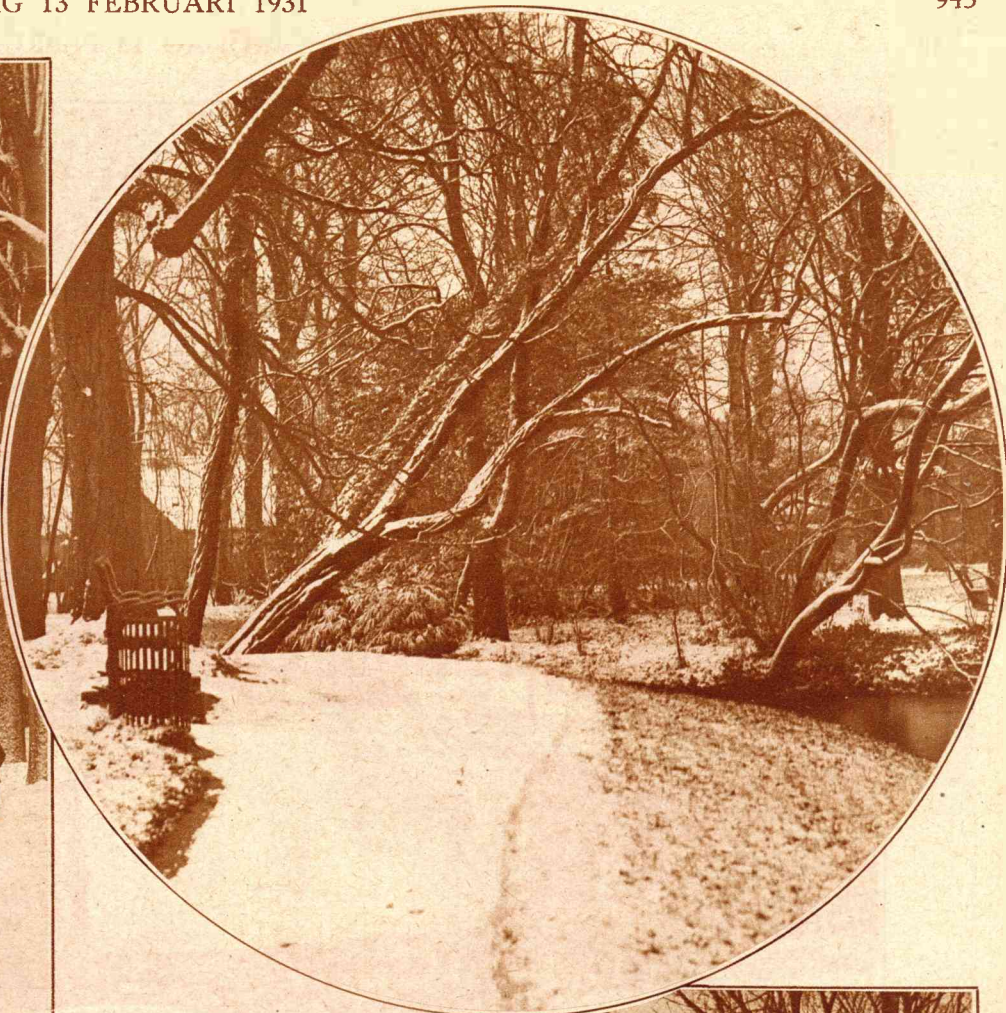

In het Rijswijksche Park Westhof.

← Een frappant sneeuwlandschapje bij de Wittebrug.

De blanke wade aan den rand van den Kleinen Vijver in het stille Haagsche Bosch.

Een verrassend gezicht langs de Waterpartij in de Schevingsche Boschjes.

CARNAVALSTIJD

SPAANSCH E D A N S

In Kunstzaal Kleijkamp is een buitengewoon interessante collectie Chineesche en Japansche kunst geëxposeerd. O.a. vindt men er dit merkwaardige aquarel, dat Hollanders in China voorstelt.

HAAGSCHE KRONIEK

Toch nog! — 'n Prettige afwisseling in de natte eentonigheid — Absoluut kissproof! — Spaansche griep knock out! — Koffie als thuis — Als het meisje 'n „pijpie zaai” gaat halen — De slag op onze Cavalerie-kazerne — Je doet aan sport of niet....

Tegen alle verwachtingen en voorjaarschoedjes-etaleeringen in, is 't toch nog gaan winteren van de week.

Zelfs plekt er op daken en in tuintjes nog wat wit van hardbevoren sneeuw, die al 'n dag of acht geleden daar in tuimelend spel op neerzeeg. Het gedwarrel van de witte meeuwen boven de grachten en singels onzer stad, brengt heel eventjes in herinnering den vreeselijken winter van twee jaren her, dien niemand voor geen prijs meer terug zou willen, al regende het dan nu ook al 'n klein halfjaartje aan één stuk....! Toch geeft deze afwisseling van luttele graadjes vorst 'n prettige ervaring in de eentonige regenperiode, die we doorgebaggerd zijn. Zondagochtend waren de trams reeds vroeg gevuld met kittige figuurtjes in witwollen uitmonstering en 'n rond, rose kaartje op de strakgespannen trui — het ijsbaancartonetje. Klikten de sneeuwijzers hard in de tramstiltte tegen elkaar en glunderden de oogen stralend en verwachtingsvol onder de coquette wollen mutsjes.

Wilhelm Backhaus, de beroemde Duitsche pianist, komt a.s. Zondag een matinée geven in Dilligentia, onder auspiciën van de Hollandsche Concertdirectie Dr. G. de Kóos.

Er is — althans voor mij, hoor — geen bekoorlijker gezicht dan het sportieve schaatsenvrouwke, met de bellefleurenkleur op de strak-koude wangen, daarop getooverd door de wintersport en dus..... absoluut kissproof! En dat het heusch geen gjintje is, dat wintertje van heden — zelfs de voetbalwedstrijden zijn afgelast, wegens de onbespeelbaarheid der velden. En.... eer 'n voetbalveld onbespeelbaar wordt geacht!! Neen, 't is lekker even winter. Knapjes winter en milliarden griepbacillen stierven 'n roemloozen dood in onze winterjassen, in de lucht en in de slaapkamers, waar 'n lekker ijsbloempje op de ruiten staat! De *Spaansche griep* werd effen op z'n *Oud-Hollandsch „genomen”*. Zoo op z'n *tachtigjarigenoorlogsch*!

'n Mensch went overal aan. Aan z'n merk tabak, z'n borreltje, z'n thee- en koffiemark—aan alles! Zelfs aan z'n kopje.

Het zijn de kleine gerieven, die men zoozeer mist „op 'n ander”.

Adverteerde zelfs niet geruimen tijd 'n bekende lunchroom: „Koffie als bij u thuis!” 't Is zelfs voorgekomen, dat 'n bezoeker aan de juffrouw vroeg: „Is dat heusch juffrouw, is de koffie hier net als bij me thuis?” „Persies eender meneer,” haastte het lieve, goed-gemutste (immers 'n mutsje om te stelen, met kopje en al!) kellnerinnetje zich hem te verzekeren.

„Brengt u me dan maar 'n pils,” zei deze cliënt, op wien de Directie in haar reclame niet gerekend had. En terecht! Het kopje koffie thuis.... wat? Er is toch geen beter. Maar nu zijn we er.

Als je hier op visite gaat, dan krijg je thee of koffie, wat het tijdstip medebrengt, in 'n kopje als bij je thuis en gevuld met thee of koffie als bij je thuis.

In 't House of Lords is Zaterdagmiddag de nieuwe salondans Nova gedemonstreerd door den heer Kroes en zijn partner Peggy O'Brien. Hier ziet u de verschillende passen van den dans.

Het cadeau-stelsel is reeds zóóver doorgevoerd, dat je nu heele serviezen — wat zeg ik: serviezen met achttien koppen en schotels — toekrijgt bij je pakjes thee en pakjes koffie.

En de Hagenees moge deftig zijn — economisch is ie dan toch ook. Want lijk ik reeds zei: je krijgt nu overal je kopje koffie en thee als bij je thuis

De Koninklijke Nederlandsche Jachtvereniging gaf Zaterdag haar jaarlijksch Huntbal in hotel De Witte Brug. In de zaal maakten we dit feestelijk overzichtje.

Toch is 't 'n vreemd verschijnsel, dat cadeau-stelsel, hetwelk heviger wordt naarmate het wordt bestreden. Het groeit tegen de verdrukking in.

Als ons meisje even 'n boodschap gaat halen, dan komt ze thuis met:

- 1e: 'n tablet chocolade
- 2e: 'n kop en schotel of suikerpot
- 3e: 'n tijdschrift
- 4e: 'n pak reclameboter
- 5e: 'n zak suiker
- 6e: 'n bonnetje

en eindelijk het pakje met 'n ons thee, waar ze voor uitging.

We geven haar tegenwoordig dan ook maar steeds 'n groote city-bag mee, al is het, dat ze maar 'n „pijpie zaai” moet gaan halen.... Het leven wordt hoe langer hoe goedkooper, al merkt de heer des huizes daar ook niks van!

Dr. Euwel), nu werkt die overwinning op ons nationaliteitsgevoel, als dit wintertje op onze gezondheid! Met angst en beven zien we de laatste jaren onze oranje-truien naar het buitenland gaan om onze sporteer en kleuren te verdedigen. Met angst en beven, ja, en dat behoeft wel niet nader omschreven te worden. Maar eindelijk weer een élatante sportieve overwinning, die Nederland in den vreemde weer eens een goeie beurt geeft.

Zoodat we niet alleen ritmeester de Kruijff fel-

In de Bijenkorf hebben Zaterdag verscheidene onzer jongere auteurs geassisteerd bij den verkoop van nieuwere Nederlandsche literatuur en velen maakten van de gelegenheid gebruik om met onze jonge schrijvers kennis te maken. Op de foto ziet men A. den Doollaard een zijner boeken signeerden. Rechts van hem bij de boekenkast Albert Kuyle en rechts daarvan Anton van Duinkerken.

In de Tuinzaal van Kleijkamp exposeert onze talentvolle schilder C. Kloos werk, dat algemeene aandacht en waardeering trekt. Zoowel de compositie als licht en kleur maken dit strandtafereeltje tot een der aantrekkelijkste stukken.

Ha, eindelijk weer eens 'n Neerlandsche sportoverwinning in den vreemde.

De prachtruit, ritmeester de Kruijff, wist in Berlijn 'n eersten prijs te behalen, voor groote sportieve beteekenis.

Van vreugde wapperde de vlag op onze caverie-kazerne.

In deze dagen, nu Nederland op alle takken van sport zoowat schaakmat staat (behalve in schaken!

in 'n wieg. We moeten 't dus van *alles*, ook van 't biljarten hebben.

Je doet aan sport of niet.

We doen het nu eenmaal! Op de internationale sportvelden en -zalen vertoonen zich de excellente ministers en gezanten. Meer en meer worden de sportpraestaties de graadmeters voor 's Lands capaciteiten. Zie o.a. de collectieve afstandsvlucht door de „Mussolinianen” onder onmiddellijk bevel

citeeren met dezen eerepalm, maar ook: ons allen.

Ook op het groene laken wordt 'n felle strijd gestreden. In den Dierentuin bekampen Europa's eerste biljarters elkaar om het Europeesche kampioenschap. Zooals het er op 't oogenblik voorstaat, ziet het er naar uit, dat wéér 'n Belg met den prijs gaat strijken. 1)

Hup, Dommering!

Doe je best en probeer je succes van enkele jaren terug te herhalen.

Voorloopig zijn we verstoken van de pracht- en krachtprestaties op 't gebied van internationale sportmeetings van onzen populairn Moeskops.

Z'n opvolger is nog niet geboren blijkbaar, of.... Zijn-edele ligt hier of daar nog

van een Italiaanschen Minister — en zoo bekeken, als je dan aan sport doet, doe 't dan tenminste zóó, dat het Land er eer bij inlegt.

Sportsman ben ik niet.

Hoog sla ik zelf de prestaties niet aan. Maar wel... de mindere of meerdere propaganda, die er zoo nu en dan van uit kan gaan voor den naam van ons Land!

Zoodat: doe je aan sport, doe 't dan zoo uitnemend mogelijk!

Den Haag, 8 Febr. 1931.

A. A. L. GRAUMANS.

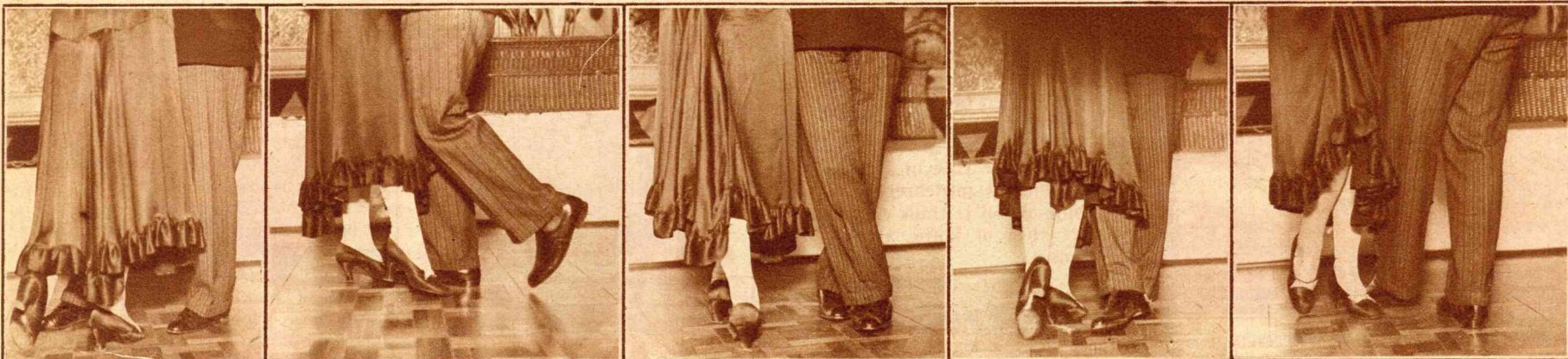
1) Inmiddels heeft de uitslag dit bevestigd.

Onze wethouder voor de bedrijven, de heer F. N. V. Quant, vierde Dinsdag j.l. zijn zestigsten verjaardag.

Mr. Dr. K. J. Frederiks is bij het Departement van Binnenlandsche Zaken Mr. J. B. Kan na diens benoeming tot Lid van den Raad van State opgevolgd als Secretaris-Generaal.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

Indien de woorden, „Edmond heeft me ten huwelijk gevraagd!” Rita Holiday wonderlijk hadden achtervolgd — Henriëtte Blackstone werd er als het ware door op de pijnbank gelegd. Het was, of een duizendtal spottende stemmen haar dat zinnetje in het oor krieschten.

„O, wat 'n ramp, wat 'n ramp!” jammerde ze, toen ze de open ruimte boven de hall had bereikt. Evenals Rita, kon zij zich later nooit herinneren, hoe zij de trap naar Willard's studeervertrek had beklommen. In elk geval herinnerde zij zich wel, dat zij Mr. Worth door de voordeur naar buiten had zien gaan.

Het was Agnes, die Henriëtte's korte, wanhopige zuchten hoorde vanuit het salon, waar zij zich bevond. Zij werkte zich uit haar stoel en snelde zóó vlug naar de hall, als het voor zoo'n corpulente dame maar eenigszins mogelijk was. Bij het zien van haar zuster uitte ze 'n schreeuw van ontzetting.

„Hetty,” schreeuwde ze „lieveling, zuster! Wat is er aan de hand?”

Henriëtte draaide tweemaal in het rond op de plaats, waar ze zich bevond.

„O, goeie genade, ze heeft een beroerte gekregen!” schreeuwde Agnes. „Willard — Estelle!”

Alléén in z'n studeerkamer, zat Blackstone in diepe overpeinzing voor z'n lessenaar. In z'n hand hield hij een stapeltje brieven, saamgebonden door 'n geel lint. Toen hij Agnes z'n naam hoorde schreeuwen, legde hij de brieven terug in een zwart geldkistje, klapte het deksel dicht en liep haastig naar de deur, die hij opende.

„Wat is er in 's hemels naam met Hetty gebeurd?” vroeg hij heesch, en liep haastig op z'n zuster toe. Meer vroeg hij niet, aangezien hij Henriëtte naar het salon hielp leiden, waar ze uitgeput in een stoel neerviel.

„Koelte!” verzuchtte zij, terwijl ze zwakjes over haar rood gelaat streek. „Ik sterf! Water!”

Estelle vloog om water. Ze was bijna onmiddellijk terug, bleek en ontdaan. Daarna hielden ze zich een poos in stilte bezig met de bezwijmde vrouw.

„O, zeg toch iets, liefste!” jammerde Agnes. „Hetty, je doet me den dood aan! Spreek!”

„Spreek, spreek!” klonk het met 'n vreeselijk geluid van Henriëtte's lippen. „Hoe kan ik spreken, als m'n tong dood is? Foei! Poe! Mijn leven is voorbij! Wij liggen allemaal al in het graf!”

Eindelijk rees ze overeind, heen en weer wiegelend, en vooral haar arm gekweld hoofd was in een toestand van voortdurende beweging.

„Kom, kom, lieveling!” suste Willard, zelf vreeselijk benauwd. „Kom tot bedaren, Hetty, ik bid je. We zijn hier allemaal om je te helpen, zuster, en bedenk dat, wat er ook gebeurd is, je nog altijd een Blackstone bent.”

„Heb ik toch óóit!” kreunde miss Blackstone. „Nee nóóit, nee nóóit!”

„Goeie gerechtigheid, kun je nu niet wat anders zeggen, Hetty?” viel Agnes haar in de rede. „Zie je dan niet, dat we allemaal óp van de zenuwen zijn? O, Willard, maak toch, dat ze spreekt! Estelle, sla niet aldoor met dien waaier tegen den neus van je tante. Ga heen, ze is nu beter.”

En dat was ook zoo. Hetty lag nu achterover in den stoel, grijsen verwelkt en oud. Langzaam hief zij haar oogleden op. Van den een naar den ander wendde zij haar diepellendigen blik.

„Edmond heeft het Pock-meisje ten huwelijk gevraagd,” klonk het hijgend en blazend van haar lippen.

Er volgde een pijnlijke stilte. Een poosje leek het wel, of de heele Blackstone-familie tot marmer was versteend.

De waaier ontviel aan Estelle's hand. Verstijfd van schrik stond zij daar en staarde haar tante aan. Het arme kind had de gewaarwording, alsof de zon in een zwarten put was gevallen. Heel de glanzende wereld was in duisternis gehuld.

Arme Mrs. Atherton! Haar spieren hadden niet de kracht het gewicht van haar zware lichaam te dragen en daarom zonk ze neer aan de voeten van haar zuster.

Een langdurige rilling liep Willard door heel het lichaam. Daarna deed de bespottelijkheid van Henriëtte's mededeeling hem in een akeligen, gesmoorden lach uitbarsten.

„Onzin!” riep hij uit. „Absolute onzin! Wie heeft dat gezegd?”

„Zij zelf — Rita,” griende Henriëtte.

„Ze heeft gelogen,” hernam Willard op bruusken toon.

„De hemel geve het!” snikte Agnes, heelemaal van streek.

„Poe! Ze heeft niet gelogen,” liet Henriëtte zich hooren, terwijl ze haar broer en zuster woest aankeek. „Kan ik het soms niet merken, als iemand liegt? Ze sprak de waarheid. De aap heeft haar ten huwelijk gevraagd. Dat zeide ze en 't was vreeselijk, wat voor 'n gezicht dat kind daarbij zette. Nu vraag

ik jullie: wat is er gebeurd?”

„Dat zal ik spoedig ontdekken!” schreeuwde Willard. Hij richtte z'n blik op Estelle en ging voort „Stella, beste meid, ga rustig zitten en geloof geen woord van dien onzin.” Hij rekte zich in zijn volle lengte uit, met z'n handen — o, die lastige handen! — saamgeklemd op den rug. „Edmond zal met je trouwen, lieveling. Hij zal onmiddellijk met je trouwen, en ik neem jullie beiden mee naar het buitenland. Kom, m'n kind, ga zitten... Houd op met die aanstellerij, Aggie, en kom overeind! Toe, ga jij ook zitten! Voor kuren is het nu geen tijd. En laat niemand van jullie het wagen, Edmond op te zoeken. Ik vraag me af, of Worth nog in het huis is.”

„Nee, hij is weg,” verzekerde Henriëtte. „Ik heb hem de deur zien uitgaan.”

Eenige oogenblikken stond Willard in diep gepeins. Ten slotte loosde hij een zwaren zucht.

„Worth zal het niet wagen, me nog meer last te bezorgen,” zeide hij. „Ik ga hem onmiddellijk opzoeken. Tegen lunch-tijd ben ik terug, en in 's hemels naam, meisjes, ga nu allemaal naar boven en rust 'n beetje. We hebben misschien nog 'n vreeselijken dag vóór ons.”

Terwijl Estelle en Agnes Henriëtte naar haar kamer geleidden, hoorden zij Willard's auto de Shore Road oprijden.

In dien tusschentijd bevond zich Rita, onbewust van de beroering, die zij in de Blackstone-familie had teweeggebracht, nog steeds in een toestand van diepe ellendigheid. O, hoe moeilijk was het, haar moed bijeen te rapen om Willard Blackstone onder de oogen te treden! Maar dit was haar vaste plan en zij moest haar zenuwen de baas blijven. Indien haar tanden klapperden en zij zoo huiverde, zou Mr. Blackstone geen woord kunnen verstaan van wat zij zeide. Angstig keek zij in den spiegel. Haar glinsterende donkere krullen stonden overeind. Zij bracht ze haastig met de kam weer in orde.

Ziezoo, nu was ze gereed. Het huis was heel rustig, toen ze door de ruime hall naar de trap liep. Zij begon deze af te dalen en klampte zich aan de leuning vast, alsof ze vreesde, dat ze zou vallen. Ergens vandaan sloeg 'n klok het halve uur — half één! Eén klein half-uur had ze dus vóór de lunch om haar geluk van Willard Blackstone af te smeeken! Edmond hield van haar! Ze zou dat aan Mr. Blackstone vertellen. Edmond zou sterven zonder haar! Zij zou sterven zonder Edmond! Deze twee aan elkaar verbonden gedachten dreven haar het salon binnen.

Maar er was geen menscheijk wezen te zien.

Toen deed een plotselinge herinnering haar omkeeren en de schreden opnieuw naar de hall richten. In alle duidelijkheid stond haar eerste komst in Edmond's home haar weer voor den geest. Op dien dag was miss Blackstone een kamer achter de bibliotheek binnengegaan om met haar broer te spreken.

Met knikkende knieën bereikte zij de deur van Willard's studeervertrek. Zij klopte met knokkels, die aanvoelden als ijs, maar niemand riep, dat ze binnen kon komen. Ze klopte luider. Daarna duwde zij de deur open en stond op den drempel. Mr. Blackstone was er niet.

Zij liep verder het prachtige vertrek in, naar alle kanten rondziende. Op dat oogenblik werd Rita Holiday tot een dievegge. Alle gevoel scheen haar

Fritz Kreisler, de vermaarde viool-kunstenaar, maakt onder auspiciën van Concertdirectie Dr. G. de Koos een kort tournee door ons land. Vrijdagavond 20 dezer zal de Haagsche muziekwereld hem kunnen bewonderen bij het eenige recital, dat hij in de Residentie geven zal.

lichaam verlaten te hebben. Slechts haar hersens waren levend door het vlamvend instinct van zelfbehoud. Zij ging naar den grooten lessenaar met z'n reeksen gesloten laden onder het glanzend mahoniehouten bovenstuk. Was het papier in een van die laden?

Vervolgens werd haar aandacht getrokken door een zwart kistje, dat op het blad van den lessenaar stond. Er stond met groote letters „Privé” op geschilderd en daaronder de naam van Willard Blackstone.

„Privé!” Wel, dat woord beteekende natuurlijk, dat niemand behalve Mr. Blackstone het recht had, dat kistje te openen. Haar hand bewoog zich naar den kleinen sleutel in het slot. Met 'n bruuske beweging sloeg zij het deksel naar achter.

Plotseling duizelde het haar. Daar lag vóór haar een stapeltje brieven, saamgebonden met een geel lint, en op den bovensten brief stond: „Mrs. Lona Holiday, Seattle, Wash.”

HOOFDSTUK XXXVII ANDREW ATHERTON

Toen Willard Blackstone aan het huis van Worth vernomen had, dat John nog niet was teruggekeerd, tufte hij in razende vaart terug naar Twin Hedges. Misschien had Hetty zich vergist en bevond de man zich nog bij Edmond! John Worth was een volslagen ezel, om zich een oogenblik te verbeelden, dat Edmond Rixby een huwelijk zou kunnen aangaan met het meisje Pock. Die Worth was altijd 'n geweldige idioot geweest!

Op dat punt gekomen, hield Blackstone op, om in gedachten Worth uit te schelden. Zijn ooren werden warm, zijn gezicht kreeg 'n vuurroode kleur, en vóór hij halverwege z'n huis was, had hij 'n besluit genomen. Rita Holiday zou Bradmere verlaten, vóór opnieuw een uur verstreken was!

Daar zou hij voor zorgen! Zolang hij in leven was, zou dat meisje nooit Estelle's plaats als Edmond's vrouw innemen. Rita Holiday moest van het tooneel verdwijnen, dan zou alles nog in orde komen met de Blackstone's.

Toen hij het huis naderde, zag hij een taxi bij de stoep staan. Wie was het, die nu een bezoek bracht op dit ongelegen uur? Wie was de forsche man, die juist bezig was den chauffeur te betalen?

De taxi tufte weg en Willard nam met z'n auto haar plaats in. Eén blik, en onmiddellijk had hij den vreemdeling herkend. Geen twijfel, of het was Andrew Atherton, het forscher gebouwde evenbeeld van Francis Atherton! Dezelfde doffe geaatskleur, die Francis had bezeten, oogen even donker als het golvende zwarte haar, dat in zwierige lokken onder den breedgeranden stroohoed te voorschijn kwam!

Niet weinig ontdaan stapte Willard uit den wagen. Een wee gevoel bekreep z'n maag. Het was maar goed, dat hij 'n beslissing omtrent Rita Holiday had genomen. Andrew Atherton zou het meisje niet te zien krijgen — nooit! Goeie genade, zij leek nog meer op haar oom dan ze op haar vader had geleken!

Het kostte hem moeite z'n gewone minzaamheid te herwinnen, maar hij speelde het klaar en verwelkomde den bezoeker met 'n glimlach.

„Andrew Atherton!” riep hij uit en stak hem de hand toe. „Ik zou je overal hebben herkend. Wat 'n aangename verrassing! Ik ben Willard Blackstone, de broer van Agnes.”

Mr. Atherton liet Willard's hand los met het gevoel, dat hij iets kouds en vochtigs had gedrukt.

„Wel, Mr. Blackstone, hier ben ik eindelijk,” zeide hij. „Ik heb eerst bij Agnes aangebeld en daar hebben ze me naar jou verwezen. Goeie genade, Blackstone, je hebt een prachtig huis hier.

Ik heb nooit uit de brieven van m'n schoonzuster kunnen opmaken, dat haar familie zoo welgesteld was.”

Hierop gaf Willard geen antwoord en zij traden zijgend het huis binnen. Callow, die spoedig was opgedoken, nam onderdanig Willard's order in ontvangst om Mrs. Atherton en haar dochter te gaan halen.

Ondertusschen had Willard z'n evenwicht weer geheel teruggekregen. Die Andrew Atherton was buitensporig rijk. Hij zat er zelfs nog beter bij dan Edmond Rixby. Estelle was z'n erfgename. Als de zaken zoo stonden, dan hoefde Agnes zich over de toekomst niet bezorgd te maken. Wat hemzelf betrof — ha, hij meende z'n stiefzoon goed te kennen! Dat vleugje genegenheid voor het Pock-meisje zou wel verdwijnen, zoodra de jongeman weer op de been was. Het stond in de sterren geschreven, dat Edmond met Estelle zou trouwen.

„Geef mij je hoed, Andrew,” zei hij, „en doe verder geheel alsof je thuis waart.”

Callow verscheen en fluisterde op plechtigen toon Willard 'n paar woorden toe. De butler nam hoeden en handschoenen der heeren in ontvangst en verdween.

„Kom, Andrew, we zullen maar in het salon gaan en een praatje maken, terwijl de meisjes haar neuzen poederen,” ging Willard voort. „Ze zullen even blij zijn als ik, je te zien. M'n beste kerel, je moet den verwarden toestand van onze huishouding maar door de vingers zien. Mijn vrouw stierf zeer onverwachts verleden week. Estelle en haar moeder hielden heel veel van haar. Het was een zware slag voor ons allemaal.”

Terwijl Mr. Atherton den spreker naar het salon volgde, putte hij zich uit in betuigingen van deelneming. Na een oogenblik zwijgen ging hij daarop voort:

(Slot volgt)

Graaf Zeppelin's Reis Rondom den Aardbol

Wat is er al niet gesproken en geschreven over de succesvolle eerste wereldreis van 't Luchtschip Graaf Zeppelin!

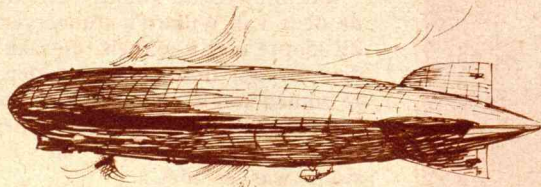
Vóór, tijdens en nog langen tijd na den tocht door 't luchtruim was iedereen er vol van. De geheele wereldpers hield hare lezers tot in de kleinste bijzonderheden op de hoogte van alles, wat er maar direct of indirect mede in verband stond. Fotografen en tekenaars beijverden zich om de Zeppelin-lectuur zoo fraai en pakkend mogelijk te illustreren. Filmoperateurs zorgden voor de encenseering van speciale, interessante Zeppelifilms en ook de radio-omroepen waren in volle actie.

Eén categorie personen, namelijk die der toonkunstenaars, heeft zich blijkbaar niet voor deze wereldgebeurtenis geïnteresseerd. Anders was deze wereldreis wel in toonkleuren uitgebeeld geworden.

Wat al niet voor onderwerpen hebben de grootste, geniale componisten geïnspireerd? Denkt slechts aan Honegger's Pacific en Rugby! Als zóó iets een componist kan inspireren, waarom zou dan niet de eerste, zegerijke tocht van het majestueuze Zeppelingeveerte rondom den aardbol een geschikt onderwerp ter muzikale illustrering kunnen zijn?

Maar al voelden de grooten in de toonkunstenaarswereld zich niet door deze gebeurtenis aangetrokken, er zijn kleinere giden geweest, die in muziek hunne gevoelens van vereering, hulde en dank hebben geuit. Van deze kleine toonwerken is er één, dat om zijn populaireren vorm en inhoud aller belangstelling verdient. Het is de door Hermann Männecke saamgestelde potpourri:

„Graf Zeppelins Weltreise rund um die Erde”

Männecke wendde volksliederen en dansen der bezochte landen aan en wisselde deze af met illustreering van enkele gebeurtenissen der reis, zooals opstijgen, dalen enz. De componist schreef deze potpourri voor groot Jazz-orkest. In deze bezetting, op frappante en kleurrijke wijze gespeeld, is dit toonwerk voor de Supraphoon op de plaat (2 zijden) vastgelegd.

De muzikale inhoud is als volgt:

Illustreering van: „Tot vertrek gereed”, het geronk der motoren en het opstijgen van het luchtschip. Daarna weerklinkt het Duitschland-lied. Boven Berlijn wordt de pittige marsch: „Musz i denn zum Städt'le hinaus” gespeeld.

De geheele tocht kan men, rustig in de binnenkamer gezeten, aan de hand der gekozen nummers volgen. Gespeeld worden o.a. het Russisch lied „Stenka Rasin”, een gedeelte van het indrukwekkende

gezag der Wolga-sleepers,

een Tartaarsche dans, een Chineesch gezang, het Hawaii-lied: „Aloha Oe”, het bekende, in opgewekt marschtempo geschreven: „The Yankee Doodle Boy”, bij de landing te Lakehurst: fanfares en „The Star Spangled Banner”, een Iersche lied, „Rule Britannia” en bij de aankomst te Friedrichshafen: fanfares en het Duitschland-lied

Een potpourri van een niet alledaagsche samenstelling! Zeer gevarieerd en aantrekkelijk! Een wereldreis met instrumentale klankkleuren uitgebeeld.

SUPRAPHOON heeft ook de navolgende potpourri's in den handel gebracht:

Groote Historische Marsch-potpourri, een verzameling van zes succesmarschen, waaronder de Radetzky- en de Alte Kameraden-marsch, door groot militair-orkest gespeeld.

Foxtrot-potpourri uit Jean Gilbert's „Polnische Wirtschaft” uitgevoerd door groot Jazz-orkest.

„Tango auf Tango-potpourri 1930”, door Juan Llossas' speciaal Spaansch-Argentijnsch Tango-orkest gespeeld. Deze potpourri bevat: Du bist mein Stern, Zwei Tränen, Zwei rote Lippen, Schöner Gigolo, Scheint der Mond auf Venedig en Oh, Donna Clara.

Groote Johann Strauss-potpourri, uitgevoerd door het beroemde Berlijner Philharmonisch Orkest. Dit werk bevat een aantal fraaie nummers van den wals-koning.

Walzer-Potpourri door Alfred Berens' Salon-orkest. Een 12tal der geliefdste melodieën uit bekende walzen van Léhar, Strauss, Czibulka, Offenbach, Gilbert en Suppé.

Verder nog de meest bekende Schlager-potpourri's: Achtung, Achtung, wir senden Tanzmusik, Hallo 1930!, 100% Schlager en Sie hören jetzt.

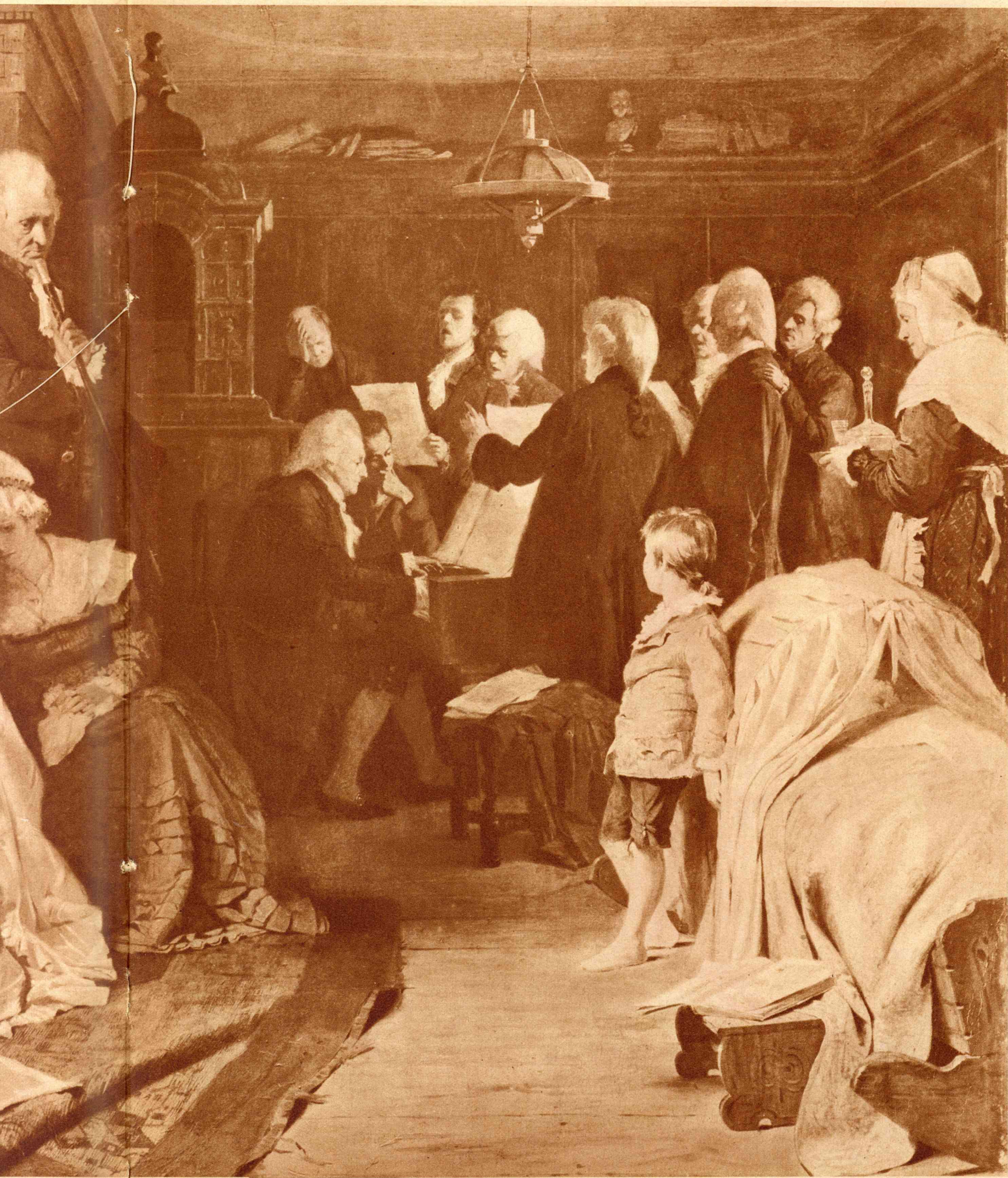
Supraphoon geeft de mooiste, meest gewilde potpourri's!

(Adv.)

In 1931 is het honderd vijf en zeventig jaren geleden, dat de wereld-beroemde musicus Wolfgang Amadeus Mozart te Salzburg werd geboren. Over de geheele wereld wordt dit feit thans herdacht met uitvoeringen van zijn meesterlijke composities. Nauwelijks zes en dertig jaren oud

MOZART'S ST

RT'S STERVEN

overleed de groote toonkunstenaar in Weenen, waar hij zooveel triomfen had gevierd. De schilder Herman Kaulbach vereeuwigde op aangrijpende wijze het oogenblik, dat Mozart, omgeven door zijn weenende verwanten, en terwijl zijn vrienden zijn nimmer-voltooid „Requiem” zingen, sterft.

DE JOELER

In zichzelf een vroolijk liedje neuriënd, stapte René Solanges zijn

DOOR J. P. BALJÉ

woning binnen. Voor het eerst in langen tijd had hij eindelijk weer eens in het Casino gewonnen, en hoe! Meer dan een half miljoen francs had het rollende balletje, dat geheimzinnig-fascineerende ding, hem bezorgd, en dat was meer, dan hij ooit bezeten had! Het geluk was dan ook bijzonder met hem geweest, bijna iedere coup leverde hem winst op, en de berg fiches voor hem was ontzagwekkend aangegroeid. Toen hij aan het einde van den avond zijn winst telde, bleek die vijfhonderddrieduizend francs te zijn! Hij had dus wél reden om te zingen....

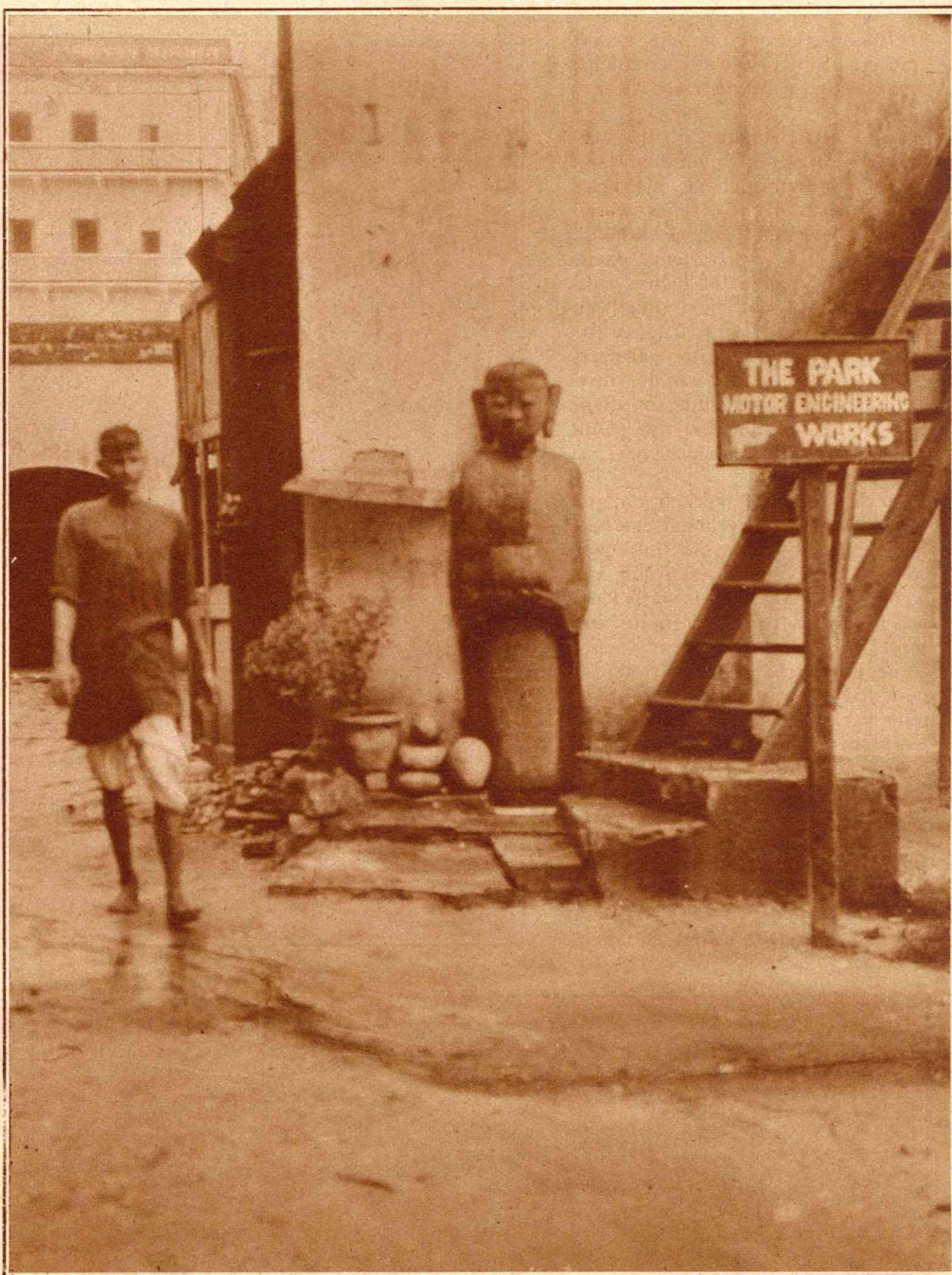
Opgewekt wierp hij zijn kamerdeur open en draaide het electrisch licht aan. Nonchalant wierp hij zijn hoed op een stoel en stapte toen op de tafel toe. Doch plotseling bleef hij stokstijf staan en zijn gelaat werd krijtwit. De gordijnen, welke het rechterraam bedekten, gingen langzaam uiteen en een hand kwam te voorschijn, een hand, welke een revolver met mathematische zekerheid op zijn voorhoofd richtte.... En verder weken de gordijnen vaneen, om een gestalte, gehuld in een wijden plooimantel, het gezicht bedekt door een groot masker, dat tot op de borst afhing, door te laten!

Langzaam liep de indringer op René Solanges toe, hem steeds met het wapen in bedwang houdend, en kalm nam het zonderlinge wezen op een stoel plaats, René met een bevelend handgebaar aanduidend, hetzelfde te doen.

Een oogenblik zaten beiden zwijgend tegenover elkaar. René Solanges had zich een weinig hersteld en zijn hersens werkten koortsachtig. De indringer was natuurlijk de onbekende, die sinds eenigen tijd Monte Carlo terroriseerde, die altijd nauwkeurig op de hoogte was, bij wien hij zijn slag moest slaan, en die op onbegrijpelijke wijze de woningen wist binnen te dringen van hen, wien het geluk aan de speeltafel had toegelachen, om dezen dan van een groot gedeelte der winst te ontlasten. Thans was hij, René Solanges, het slachtoffer.

„U hebt vanavond in het Casino veine gehad,” sprak het masker eindelijk, en de stem klonk gedempt van onder den zwarten doek. „Ik schat uw winst ruw-berekend op een half miljoen. Ik ben gewoon tachtig procent te eischen. Dat is in dit geval dus vierhonderdduizend francs. Reik mij uw portefeuille toe!”

René Solanges maakte geen beweging. Doodstil bleef hij op zijn stoel zitten, scherp den tegenstander observerend, speurend

Tegenstellingen in Britsch-Indische steden: een bord, dat een parkeerplaats voor auto's aanduidt, naast 'n Boedha-beeld.

naar de mogelijkheid van een onverwachten aanval. René Solanges was fors en sterk en de indringer leek hem klein toe....

Doch de ander scheen hem te doorzien. Eenlachje, dat hol van achter het masker klonk, verbrak de tijdelijke stilte.

„Ik raad je aan niet aan „grapjes” te denken. Mijn revolver werkt snel! En nu... hier met het geld!”

Onwillig haalde René zijn portefeuille te voorschijn, en zijn oogen fonkelden, toen hij deze aan den indringer overhandigde. Even scheen diens aandacht afgeleid te worden en direct benutte René zijn kans. Snel sprong hij op en wilde de revolver neerslaan. Doch op hetzelfde oogenblik

In de hoofdstraat van Kabul, de Afghaansche hoofdstad. Het manvolk kent slechts twee bezigheden, praten en... vechten.

voelde hij iets nats in zijn gelaat spuiten, hij uitte een diepen zucht, dan zakte hij bewusteloos neer..

Toen René Solanges uit zijn verdooving ontwaakte, vond hij zijn portefeuille op tafel liggen. Precies vierhonderdduizend francs waren eruit verdwenen! De „eerlijkheid” van den dief was treffend, dacht hij, en met een bitter lachje constateerde hij, dat hem nog een honderdvijftigduizend francs restten, zijnde zijn bezit, vermeerdert met het restant van de winst. In ieder geval voldoende, om dienzelfden avond opnieuw zijn geluk aan de roulette te beproeven....

Met brandende blikken volgde René Solanges het magische balletje, dat hem vanavond, in tegenstelling met den vorigen dag, zoo weinig gunstig gezind was. Keer op keer harkte de croupier zijn inzet naar zich toe! Even lachte René naar het meisje, dat achter hem stond, en in even groote spanning verkeerde als hijzelf. Adèle Vermont, het meisje, waarvoor hij zich reeds half geruïneerd had, reikte hem zwijgend haar armband toe, welke hij na een korte aarzeling aannam en bij den croupier verzilverde. Weer zette hij in en opnieuw verloor hij....

Met starre oogen keek hij voor zich uit. Zijn geld, eenige sieraden,

Op de hurken verricht de Indiër veel van zijn gewone bezigheden. Zou het ons gemakkelijk zijn, zóó de krant te lezen?

Afgaansche meisjes, die marktwaarts gaan.

alles was hij kwijt. En nog steeds hield de speeltafel hem in haar ban gevangen. Langzaam maakte hij zijn horloge los.. het was een gedachtenis van zijn vader, de eenige, die hem overbleef.... Een oogenblik voerde hij een hevigen strijd met zichzelf, doch zijn hartstocht won het van zijn verstand. Wild schoof hij het horloge den croupier toe, die met onbewogen gelaat de waarde taxeerde, hem eenige bankbiljetten toeschoof....

René's gelaat was krijtwit, toen hij ook dit geld weer inzette, en als waanzinnig volgden zijn oogen weer het rollende knikkertje, dat als in eeuwigen cirkelgang rondtolde.... Verloren!!

Met een vloek sprong hij op en als razend snelde hij naar den uitgang, zonder dat de aanwezigen acht op hem sloegen. Hoevelen immers hadden zij zoo zien wegsnellen....?

Alleen Adèle Vermont volgde hem. Hijgend naar adem haalde zij hem in, toen hij met groote stappen de stilte tegemoet liep. De stilte, die voor hem wel eens de eeuwige stilte zou kunnen worden....

Zacht legde zij haar hand op zijn arm. „René,” smeekte ze. Norsch bleef hij staan.

„Ik.... ik heb nog een kleinigheid, een paar duizend francs. Neem ze.... en speel ermee!”

Driftig schudde hij het hoofd. „Behoud die voor jezelf. Nooit, hoor je, *nooit* weer zet ik nog een voet in het Casino. Niet, dat daar nog kans op zou zijn,” voegde hij er bitter aan toe „want ik bezit niets meer. Maar zelfs dan zou ik die vervloekte plek mijden als een kwade ziekte! Ik haat het spel en ik verwensch het moment, dat ik mij er voor het eerst aan overgaf! Ik walg ervan!”

Er verscheen een zonderling lachje op Adèle's gezicht. „Meen je dat, René?” vroeg ze met klem.

Verwonderd staarde hij haar aan. „Natuurlijk,” antwoordde hij kortaf. „Nooit speel ik weer!”

„Dan,” zei Adèle zacht, „is mijn daad niet voor niets geweest.” Ze lachte en teeder ging ze verder „Ik haatte het spel al lang, René, en ik voorzag, dat deze dag éénmaal moest komen.

„Daarom speelde ik één avond voor inbreker! Vierhonderdduizend francs heb ik voor je kunnen redden. Nu je van je speelzucht genezen bent, geef ik ze je terug. Hier zijn ze!”

Stom-verbaasd accepteerde René Solanges het pakje bankbiljetten. Een lach verscheen op zijn eerst zoo somber gelaat, en wild drukte hij haar handen. „Kindje, wat een geluk,” stiet hij uit.

„En wat verstandig van je. Vierhonderdduizend francs, een klein kapitaalje!” Een extatische blik verscheen in zijn oogen.

„Daarmee zal ik de bank laten springen!”

De stad Napier en hare omgeving op het Noordereiland van Nieuw-Zeeland zijn door ontzettende aardbevingen geteisterd, die een fantastischen omvang hebben aangenomen en grenzeloze verwoesting hebben teweeggebracht. Wanneer men dit bloeiende lachende landschap bij Puketapu (onder den rook van Napier) beziet, schrijnt wel diep de gedachte, dat al deze welvaart en heel dit lachende land zoo ruw verstoord werden.

Joan Marsh, een ster van zeer recenten datum bij de Metro Goldwyn Mayer, is bij een onlangs gehouden wedstrijd tot een van de tien schoonste vrouwen van Californië uitgeroepen. Een aardige foto van de negentienjarige lieflijke blondine.

Ijs-acrobatiek. Hebben de skiërs in Zwitserland reden om te betreuren, dat de sneeuw zoo kort blijft liggen — het ijs is in uitstekende conditie en men noemt dezen winter dan ook 'n schaats-seizoen. Hier ziet u mr. R.M. White, van Glasgow, en zijn dochttertje hun acrobatischetoeren verrichten op de ijsbaan te Wengen. Mevrouw White heeft juist dezer dagen de Gouden Wenggen-Schaats gewonnen.

Van Wijd en Zijd

De Parijsche krantenverkoopers organiseren jaarlijks een snelheids- en behendigheidswedstrijd, uitgeschreven door de Intransigeant en de Echo des Sports. Zevenentwintig Kilometers is de lengte der route, die eindigt boven op Montmartre, op de Place du Tertre.

Maandag werd de 356ste dies der Leidsche Hoogeschool met de gewone plechtigheden en met de gebruikelijke jool gevierd. De eerstejaars van het Leidsch Studentencorps hielden een rijjool, bestaande uit grappige gecostumeerde groepen. Miss Holland werd gevierd met deze zegekar.

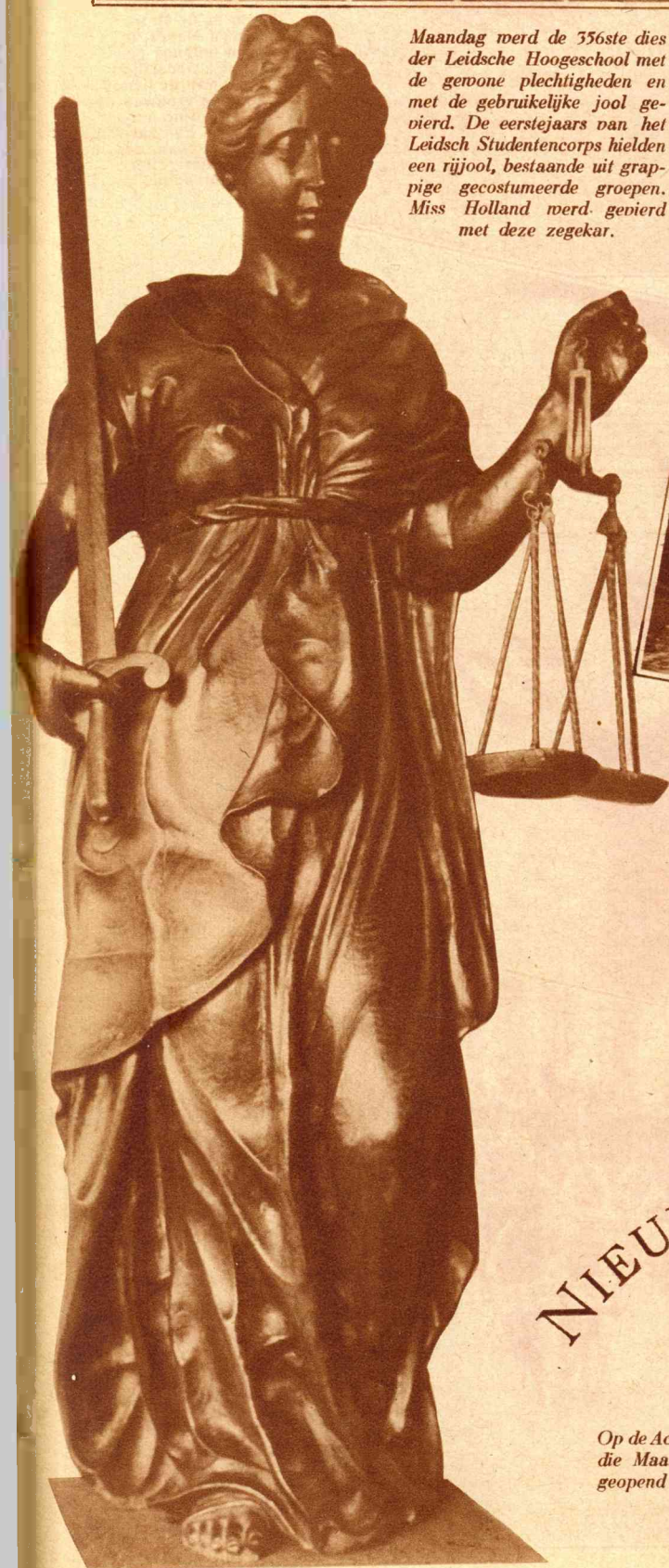
De Zuidamerikaansche revoluties vormden natuurlijk een aantrekkelijk onderwerp voor eene persiflage.

Een aardige voorstelling van den Amerikaanschen dranksmokkelhandel en de geruchtmakende corruptie.

NIEUWS UIT LEIDEN

Op de Academisch-Historische Tentoonstelling, die Maandag aan de Leidsche Hoogeschool geopend werd, valt bijzonder op het door Claes Jans. Kaasmaker gehouwen houten beeld van De Gerechtigheid, afkomstig van 't afgebrande stadhuis.

VROUWENLEVEN

Zwart fluweelen japon met klok-vormigen rok en kanten kraag.

japonnen toonen aan, hoe elegant zoo'n fluweelen jurk er kan uitzien, vooral wanneer zij met kant wordt gegarneerd.

Beide toiletten, van het modehuis Tarnex, hebben het cloche-model en opgezette strookter hoogte van de heuplijn. Bij het eerste toilet is de kanten kraag, van voren eindigend in 'n fichu, in 'n fluweelen rand gevat, die met een strik wordt afgesloten.

Elegante fluweelen mantel in bois de rose met aparte bontgarneering.

FLUWEEL

Niet alleen voor den winter, maar vooral ook voor 't vroege voorjaar is fluweel een geschikt en gewild materiaal. Fluweel heeft iets flatteerends; de warme gloed ervan doet een blanke huid op z'n voordeelst uitkomen en 'n donkerder gelaatskleur oplichten. Bovendien is dit materiaal sterk en warm.

Fluweel is tegenwoordig in allerlei prijzen verkrijgbaar en dus zoowel bereikbaar voor de kleine beurzen als geschikt voor de meest verwenste vrouwen. Het zijn hier niet altijd de duurste soorten, welke in het gebruik de meest prijswaardige zijn; daarom onderzoeken men terdege de kwaliteit ervan, eer men fluweel kiest voor een japon of mantel. Er zijn fluweelsoorten, waarbij iedere aanraking een indeuking veroorzaakt, die er als een vlek uitziet; en aan deze soort beleeft men zeer zeker niet veel genoeg. Maar er zijn allerlei soorten, welke niet aan dit euvel onderhevig zijn en misschien is er maar zelden zulk een groote verscheidenheid in fluweel geweest als in dezen tijd.

Bij het verwerken van fluweel is het van groot belang, dat de vleug opwaarts genomen wordt. Niet alleen dat daarbij gloed en kleur ten volle tot hun recht komen, maar het is ook een hulpmiddel tegen het opschuiven van een japon onder zijden mantelvoering. Met valsche zoomen van zijde of satinet voorkomt men het eventuele vastkleven aan zijden kousen van een japonrand.

Fluweel kan ook heel goed gestreken worden; er zijn daarvoor echter twee personen noodig; een die het materiaal ophoudt met den linkerkant van boven en een tweede die strijkt want fluweel mag niet liggende op de strijplank gestreken worden.

De hierbij geplaatste afbeeldingen van fluweelen

Japon van zwart velours frisson met paarlen ceintuurgesp en garneering van Venetiaansche kant.

Bij het tweede model, van zwart *velours frisson*, zijn de strooken enkel op de heupen aangebracht. De ceintuur sluit van achteren met een gesp van witte parels en de taille heeft een opvallende garneering van Venetiaansche kant.

Zeër elegant is ook de fluweelen mantel van onze derde afbeelding, in *bois de rose* fluweel met aparte garneering van vossebont. Dit fraaie model werd ontworpen door het modehuis Raffin et Rica.

Behalve voor japonnen en mantels is fluweel ook zeer geschikt ter garneering en voor het moderniseren van oude toiletten. Wat 'n aardig klein dopje is er ook van fluweel te maken en wat zoudt ge

ge-coat om luister te geven aan 'n oud japonnetje? Het moderne gebloemde fluweel is daar als geknipt voor!

PAULA DEROSE.

TE GROOT OF TE KLEIN?

Wie buitengewoon klein is, of wie 'n heel eind uitsteekt boven de middenmaat, vindt dat feit waarschijnlijk allesbehalve aangenaam. Dat zijn echter van die dingen, waaraan, met den besten wil ter wereld, niets te veranderen is.

Al is echter ook niemand in staat, aan zijn lengte iets toe te voegen of te verminderen, men kan zeer zeker, door te letten op enkele kleinigheden, grooter of kleiner schijnen dan men in werkelijkheid is.

Voor de kleine vrouw is de mode van de lange japonnen zeer voordeelig. Een japon tot aan den grond zal haar aanmerkelijk grooter doen lijken dan de korte jurkjes, die nu uit de mode zijn.

Draagt ze een kort manteltje bij zoo'n lange avondjapon dan moet dat manteltje zoo kort mogelijk genomen worden, waardoor de draagster des te grooter lijken zal.

Ook bij een mantelcostuum moet voor 'n kleine gestalte de mantel kort gehouden worden, en wanneer voor dat mantelcostuum een fijn gestreepte stof genomen wordt, dan zal de kleine dame verbaasd staan over haar eigen rijzigheid. — Ten minste wanneer ze het effect van 't geheel niet bederft door een te grooten hoed. Een klein vrouwtje met een grooten hoed lijkt te veel op een wandelenden paddenstoel om elegant te kunnen wezen. Voor haar zijn de kleine nauwsluitende modelletjes. Zij zal dit zelf dadelijk opmerken wanneer ze, bij het passen van nieuwe hoeden gebruik maakt van een spiegel, welke haar figuur weerkaatst ten voeten uit. Een hoed die enkel het gezicht flatteert kan soms het effect van een geheel absoluut bederven.

Een fout welke door kleine vrouwtjes nogal eens bedreven wordt is: het dragen van abnormaal hoge hakken. Niet alleen is dit ongezond, doch het vestigt ook juist de aandacht op datgene wat men camoufleren wil. Niet dat ik kleine vrouwen platte hakken zou willen aanbevelen; ik waarschuw enkel tegen al te hoge en daardoor onaangenaamopvallende hakken.

Evenals een kleine vrouw grooter schijnen kan dan ze is, kan de vrouw die zichzelf grooter vindt dan haar lief is, wanneer ze zich doelmatig kleedt kleiner lijken dan ze werkelijk is.

Voor haar natuurlijk geen strepen, tenzij die dwars worden genomen, waardoor de gestalte kleiner schijnt.

Voor de groote vrouw waren juist de korte rokjes flatteerend, maar ook de lange japonnen zullen haar goed kleeden, wanneer ze slechts zorgt voor een oneven zoom. Een rondom lange rok zou haar lengte ten volle doen uitkomen, doch een niet al te lange rok met verlengde banen of slippen hier en daar — de nieuwe mode brengt ook daarvoor allerlei modellen — zal haar gratie ten goede komen.

Kiest de groote vrouw een hoed, dan zal ze zien, dat de groote modellen voor haar figuur de meest flatteerende zijn. En neemt ze een nieuwen mantel of een mantelcostuum dan dient ze zorgvuldig voor den spiegel vast te stellen hoe lang de mantel precies moet wezen om haar figuur op z'n voordeelst te doen uitkomen.

Dan de schoenen. Laat de zeer groote vrouw vooral de verleiding weerstaan om schoentjes te nemen met hoge hakken. Voor haar zijn de lage hakken werkelijk de meest flatteerende.

Het zijn al zulke kleinigheden van het toilet, welke niet alleen voor het uiterlijk van groote en kleine vrouwen, doch voor ons aller uiterlijk van zeer groot belang zijn.

ANNEMARIE.

Het einde van het in den Dierentuin gehouden tornooi om 't Europeesche biljart-kampioenschap. v. Belle, de overwinnaar, ontvangt den beker van den heer Sanders, den voorzitter van den Ned. Biljartbond.

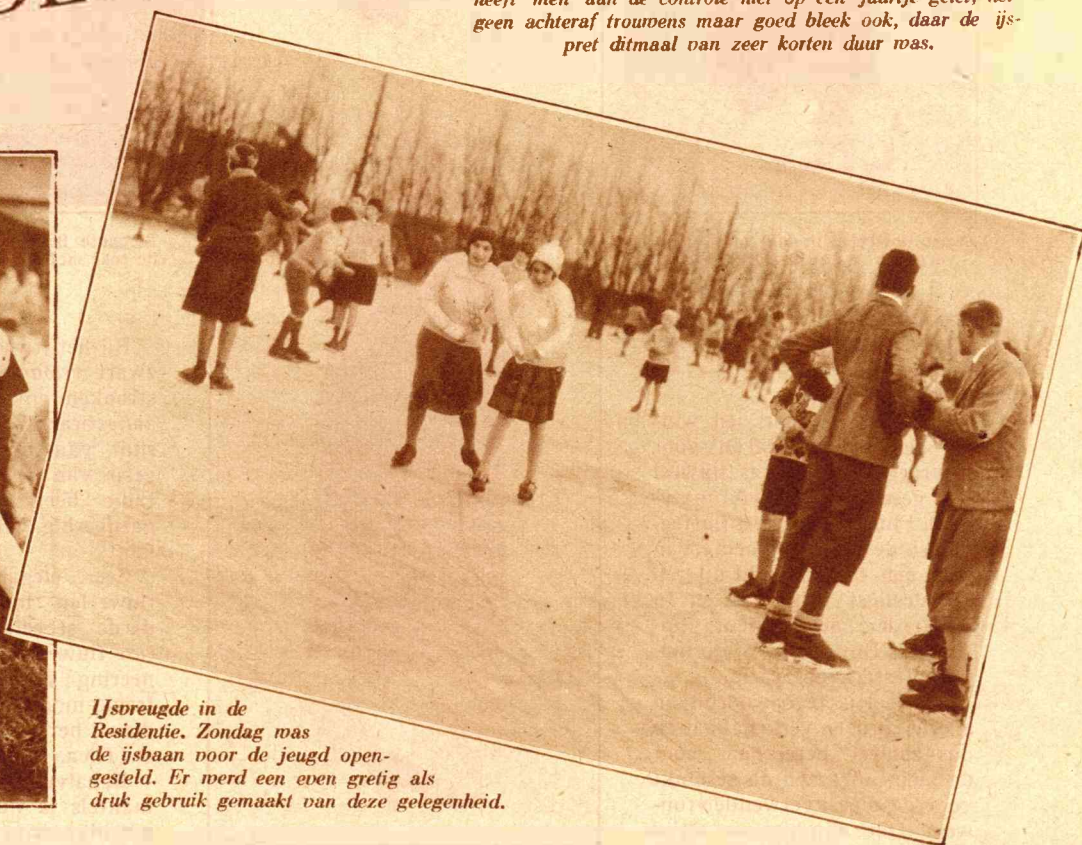

De Haagsche Ijsbaan voor kinderen opengesteld. Blijkbaar heeft men aan de controle niet op een jaartje gelet, hetgeen achteraf trouwens maar goed bleek ook, daar de ijspret ditmaal van zeer korten duur was.

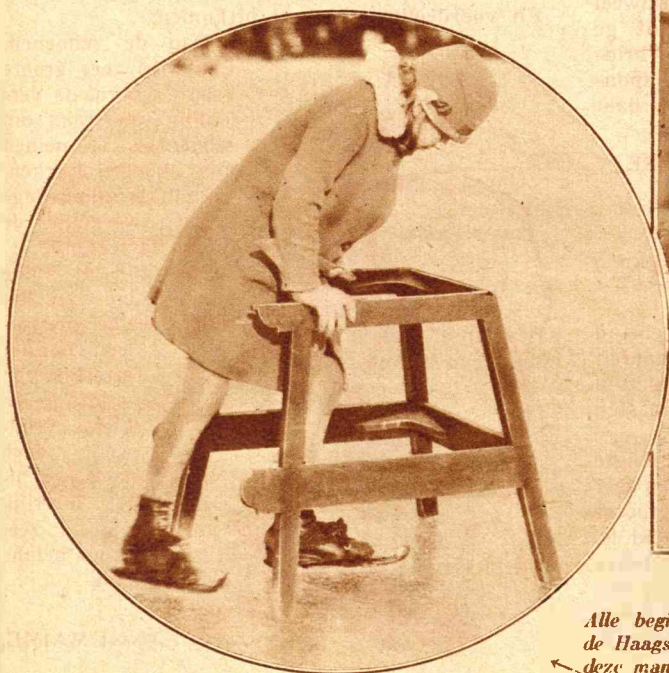
SPORT IN DE RESIDENTIE

Tafereeltje op de Haagsche ijsbaan. De smalle ijzers worden ondergebonden.

Ijsvreugde in de Residentie. Zondag was de ijsbaan voor de jeugd opengesteld. Er werd een even gretig als druk gebruik gemaakt van deze gelegenheid.

Alle begin is moeilijk. Op deze manier valt het echter nog al mee. Op de Haagsche ijsbaan kon men Zondag diverse jeugdige enthousiasten op deze manier de emoties der zoo populaire schaatsensport zien ondergaan.

In een ander hoekje der Residentie. Ondergelopen land, het eldorado voor de jeugd zoolang het ijs slechts enkele centimeters dik is.

Als de Wolken breken....

UIT HET ENGELSCH VAN L. G. MOBERLY

HOOFDSTUK I

„IK HEB JE LIEF!”

Vanavond zal ik het je vragen; heerlijk om zo mijn verjaardag te vieren.”

„Je verjaardag?” Het meisje dat naast Alan Drummond in de orangerie van het buiten Haughton Priors zat, keek met een weifelend glimlachje naar hem op. „Ben je werkelijk morgen jarig?”

„Zeker. Ik word vijf-en-twintig. De dag begint met een vreeselijk lang en ernstig gesprek in de studeerkamer van mijn vader. Hij heeft me laten weten, dat ik bij hem moet komen; ik denk, dat ik uitvoerige inlichtingen zal krijgen over het landgoed en het beheer ervan en dergelijke gewichtigheden meer. Maar laten we het daar nu niet over hebben — er is iets veel belangrijkers. Deze vraag namelijk, Dorothy, houd je van mij?”

Hij nam haar hand stevig in de zijne, terwijl zijn gretig, jongensachtig gezicht zich naar haar overboog. Op de plaats waar zij zaten, hoorden zij het water van de fontein zachtjes klateren, de lucht was zwoel van heliotropen en rozen, van verre, uit de balzaal, klonk droomerige dansmuziek.

Toen zij hem niet dadelijk antwoordde, liet de jongeman haar hand los en sloot haar in zijn armen.

„Ik kan het je niet in mooie woorden zeggen,” ging de jongeman voort — hij was eigenlijk nog niet meer dan een jongen, hoewel hij op het punt stond vijf-en-twintig jaar te worden. „Ik kan niet in dichtvorm spreken of mij als een galante ridder voordoen, maar Dorothy, wat ik zeg, komt uit het diepst van mijn hart. Kunnen wij niet méér dan vrienden zijn? Zou je ook niet een klein beetje van mij kunnen houden?”

Zijn vleierende, bijna smeevende stem scheen het meisje als uit een droom op te wekken. Plotseeling draaide zij zich om en legde haar hand op zijn schouder.

„Dwaze jongen,” fluisterde zij, „weet je dan niet, dat ik allang van je houd?”

Hij trok haar vaster tegen zich aan en bedekte haar gezicht en glanzend haar met kussen — kussen, die haar wangen deden gloeien en een schittering brachten in haar vochtige oogen.

„Wij zijn vroolijke, trouwe kameraden geweest; nu zul je mijn lief, trouw vrouwtje worden,” zei de jongen, toen Dorothy zich uit zijn omarming losmaakte. „Klinkt het niet overweldigend — man en vrouw? Zal het hoogtepunt van mijn leven niet bereikt zijn, als ik jou mijn vrouw kan noemen?”

Dorothy keek met oogen, die als sterren schitterden, naar hem op en haar wangen kleurden zich donkerder.

„Je praat, alsof — wij morgen gaan trouwen,” zei ze, „terwijl we nog geen vijf minuten verloofd zijn.”

„Konden wij morgen maar trouwen,” antwoordde Alan met een diepen zucht. „Ik kan mij eenvoudig niet voorstellen, hoe we al die weken van onze verloving moeten doorkomen. Maar in elk geval — het zullen niet meer dan weken zijn. Geen lange verloving, nietwaar, liefste? Je wilt toch ook wel gauw trouwen, hè?”

„Misschien zal je vader het niet goedvinden,” was het aarzelend gegeven antwoord, doch Alan lachte opgewekt.

„Hij zou niet anders kunnen,” zei hij op een toon van overtuiging, terwijl hij zijn handen op haar schouders legde en lang en ernstig in haar lachend, lief gezichtje keek. „Je bent het kostbaarste en mooiste bezit op aarde — er is geen levend wezen, dat tegen jou iets kan inbrengen. En ik zie ook niet in, wat voor bezwaren jouw oom tegen mij zou kunnen hebben. Mijn vader is gefortuneerd, ik ben zijn eenige zoon... het is waar, hij is 'n beetje een zonderling, hij sluit zich op als een kluizenaar; maar tenslotte, waarom zou hij, als hij daar zin in heeft, zich niet met zijn boeken en onderzoekingen mogen bezig houden? Ik zie van geen enkelen kant ook maar een spoor van bezwaren, Dorothy-lief. Laten we dus rustig onzen

trouwdag bepalen. Het is nu Mei. Waarom zouden wij het huwelijk niet eind Juni of begin Augustus kunnen vaststellen?”

Maar Dorothy schudde lachend het hoofd.

„Oom David zou massa's tegenwerpingen maken, als ik hem vertelde, dat ik mijn trouwdag al bepaald had,” verklaarde ze. „Hij is er op gesteld, dat alles vreeselijk in de puntjes gebeurt. Hij is ontzettend ouderwetsch en ik durf er om te wedden, dat hij zelfs van oordeel is, dat jij zijn toestemming had moeten vragen om mij een huwelijks-aanzoek te doen.”

Ze stond op van de bank, waar zij zaten en streek haar wit zijden japonnetje glad. „Jij wilde jongen,” riep ze kwasi-boos, „je hebt mijn jurk heelemaal gekreukeld. Neen, nu niet meer!” ging ze voort, terwijl ze Alan's uitgestrekte armen ontweek. „Mijn haar is zeker ook in de war! Kom, laten wij naar de danszaal terug gaan. Oom David heeft vast gemerkt, dat we eeuwen zijn weggeweest. Nu dan, de laatste, hoor!”

Ze hief haar gezicht naar het zijne op en eventjes sloeg zij haar armen om zijn hals, toen hij haar kuste. Opgetogen leidde hij haar weer naar de danszaal terug, de groote balzaal van Haughton Priors, en nog altijd in den zevenden hemel stond hij haar aan den volgende danser af. Zijn hart klopte van wilde vreugde: Dorothy hield van hem! Dorothy zou zijn vrouw worden! Het leven leek hem onuitsprekelijk heerlijk toe.

Hij had het meisje, met wie hij zich zooeven verloofd had, enkele maanden geleden bij een vriend in de stad leeren kennen en sinds dien tijd hadden zij elkaar herhaaldelijk in Londen ontmoet. Nu was hij op Haughton Priors voor een bal uitgenoodigd, dat ter eere van Reginald Trelane gegeven werd, den zoon des huizes, die kort geleden uit Indië was teruggekeerd.

Sir David Trelane, eigenaar van het landgoed en tevens van een aanzienlijk deel van den omstreken, was voogd over zijn nichtje Dorothy. In haar kinderjaren was het meisje reeds wees geworden — vader en moeder waren drie dagen na elkaar in Indië aan cholera gestorven en Dorothy had geen ander tehuis gekend dan het oude buiten op den heuvel. Mevrouw Trelane had haar met liefde grootgebracht en voor Reginald en zijn broers was zij meer een zuster dan een nichtje. En nu was Alan Drummond gekomen om haar geluk te vervolmaken.

Bij het naar bed gaan was dit haar laatste gedachte, terwijl zij over den slapenden tuin heenkeek naar de bosschen en heuvels, waarover het nevelig maanlicht een droomerig waas spreidde.

„Alan heeft mij het grootste geluk gegeven, dat voor een vrouw is weggelegd,” zei ze tot zichzelf. „Ik heb nooit geweten, dat het leven zó wonderlijk mooi kon zijn!”

HOOFDSTUK II

NACHTELIJK BEZOEK

Peter Hodgson reed van het bal op Haughton Priors naar de stad terug. Hij neuriede onderwijl allerlei danswijsjes en glimlachte over kleine voorvallen van de laatste paar uren. Maar het liefst dacht hij aan Dorothy Trelane en haar jongen aanbieder, en aan hun vaste overtuiging, dat onmogelijk iemand hun groote geheim zou kunnen raden!

„God zegene hen!” mompelde Peter, toen hij achterover leunde en naar het maanlicht tuurde, dat op de hagen langs den weg speelde. „Toen zij na een heele poos weer in de balzaal terugkwamen, keken zij nèt alsof de hemel voor hen was opengegaan.”

De knappe dokter, nog jong voor zijn leeftijd, met zijn heldere, blauwe oogen en energieke kin, was een oud vriend van de Trelanes en hij had Dorothy reeds als baby gekend. Niettegenstaande zijn vijftig jaren verheugde hij zich als een jongen over elke feestelijkheid, die op Haughton Priors gegeven werd. De familie toonde zich altijd even

verheugd, als hij op het buiten kwam; zonder hem was geen partij volmaakt. De jongelui riepen zijn hulp in voor tooneelstukjes, picnics, tennis-matches, en dergelijke gemakkelikheden, waarbij hij volgens hen onmisbaar was. De eenige ontspanning, welke de Londensche dokter, die tot over zijn ooren in het werk zat, eigenlijk kende, waren zijn bezoeken aan Haughton Priors; hij beweerde zelfs, dat zijn vrijgezellen-bestaan alleen door de hartelijkheid van de familie Trelane draaglijk werd gemaakt. Hij was een opgewekte kerel, die zich niet spoedig somber gestemd voelde, maar toen zijn auto eindelijk voor zijn stille woning in een saaie Londensche straat stopte, verlangde hij een moment naar een tehuis, dat niet zoo eenzaam was.

Er waren maar enkele mensen, die wisten waarom Peter nooit getrouwd was; slechts enkele vrienden konden zich de vrouw herinneren, die niet alleen zijn hart, doch bijna zijn heele leven gebroken had. Deze vrienden herinnerden zich ook, hoe Peter zich na dit groote verdriet vermand had, hoe hij er zich met hand en tand tegen verzet had om zich door het leed te laten neerdrukken en hoe hij de eenzaamheid dapper in de oogen had durven kijken.

„Wel te rusten, Deane,” zei de dokter vriendelijk tegen zijn chauffeur, „dus tot morgenochtend elf uur.”

Alweer neuriënd liep hij de stoep van zijn huis op, maar plotseling hield hij op met zingen; even bleef hij verschrikt stilstaan, want bij de voordeur, in de schaduw van de portiek, zag hij opeens een vrouw staan, blootshoofds en in avondtoilet. Haar hand rustte op den knop van de bel, blijkbaar had zij den auto niet hooren aankomen of wegrijden, want toen Peter Hodgson begon te spreken, schrok zij alsof er een schot op haar werd afgevuurd, en zij wendde zich tot den dokter met een gezicht, dat onuitsprekelijken angst verried.

„Kom,” zei zij, „kom gauw. Alle rozen zijn dood.”

Verwezen en volkomen in haar gedachten verloren keek ze de stille, eenzame Londensche straat in, alsof ze heel in de verte iemand zag aankomen, en toen Hodgson niet dadelijk sprak, herhaalde zij haar woorden, maar nu dringender:

„Kom, kom gauw! Alle rozen zijn dood.”

Toen de dokter de vreemde wezenloosheid in haar oogen opmerkte en zag hoe zenuwachtig en gejaagd ze was, begon hij heel zachtjes en kalmeeënd tegen haar te praten, terwijl hij tegelijkertijd den sleutel in het slot stak.

„Ik zal dadelijk komen, als u mij vertelt, wat er gebeurd is,” zei hij. „Ik zal licht maken; komt u binnen en vertel mij alles.”

Zijn opgeruimde, aangenaam-klinkende stem scheen de opgewonden vrouw wat rustiger te maken. Toen hij het electrische licht had aangedraaid, volgde zij hem in de hall, vanwaar hij haar in zijn gezellige studeerkamer leidde.

„Gaat u zitten,” zei hij, een fauteuil aanschuivend, maar zij schudde het hoofd.

„Kom,” herhaalde zij, „kom gauw, alle rozen zijn dood.”

In het volle licht zag hij, dat zijn bezoekster een slanke vrouw was, niet jong meer, maar toch nog buitengewoon mooi en aantrekkelijk. De enkele grijze haren, die in het welige, donkere haar zichtbaar waren, deden aan haar schoonheid geen afbreuk. Diepe, donkere oogen ontmoetten de zijne en die oogen drukten op het oogenblik een name-looze vrees uit.

Haar avondtoilet was van een warm oranje, dat haar oogen nog donkerder deed schijnen en haar huid nog blanker, in het parelsnoer om haar hals weerklaatsde dezelfde kleur oranje als van haar japon. Zij droeg geen sjaal of iets dergelijks, daarom trok de dokter haar dicht bij het haardvuur, dat in den koelen Meinacht geen overbodige weelde mocht heeten.

„Goede genade, waarom bent u midden in den

nacht zonder mantel hierheen gekomen?" riep hij uit, maar zij keek hem alleen maar droomerig aan en herhaalde weer dien eentonigen zin: „Kom, kom gauw. Alle rozen zijn dood."

„Is er iemand ziek?" vroeg hij zacht. „Probeer mij precies te vertellen, wat er is. Hebt u thuis iemand ziek achtergelaten?"

Nog eens herhaalde zij den zin van de rozen. „Daarmee komen we niet verder," dacht de dokter, en hij vroeg: „Waarom bent u hierheen gekomen?" Hij legde zijn hand op haar schouders en keek haar strak en ernstig in de oogen. „Hebt u een dokter nodig?"

„Ja, een dokter." Zij sprak opgewonden nu, haar oogen werden minder droomerig, levendiger. „Ja, ja; dat heb ik nodig—een dokter." Toen verviel zij weer in haar droomtoestand, haar oogen sloten zich.

„Alle rozen zijn dood," zei zij toonloos.

HOOFDSTUK III HET GROOTE HUIS

Ik kom vanavond weer terug, maar ik moet vandaag mijn vader gaan opzoeken. Ik heb hem bij mijn ziel en zaligheid moeten beloven, dat ik op mijn verjaardag bij hem zou komen om een ernstig onderhoud met hem te hebben."

„Kom dan zoo gauw mogelijk terug!"

Dorothy, die gearmd met Alan stond, huiverde even en drukte zich dicht tegen hem aan.

„Ik veronderstel, dat ik oververmoeid ben, gisteravond zeker te opgewonden geweest of iets van dien aard. Maar ik vind het akelig, dat je vandaag weggaat. Je moet hier blijven, Alan... ik heb het gevoel, alsof er iets vreeselijks zal gebeuren."

„Malle kleine meid!" antwoordde Alan met liefkoozende spottendheid. „Wat zou er in vredesnaam kunnen gebeuren? Ik moet ongeveer 50 K.M. rijden, een gewichtig verjaardagonderhoud met mijn heer vader hebben en dan rijd ik weer terug. Dat is alles wat er gebeuren gaat! En als ik vanavond terugkom, zal ik je oom aanklampen. Twee belangrijke conferenties op één dag! O, mijn arme hoofd!"

„Ik denk niet, dat oom David erg lastig zal zijn en ik hoop nu maar, dat je vader het ook niet is. Zeg, hoe ziet hij er uit?"

„Hoe hij er uit ziet — och, wat zal ik je zeggen, een man van middelbaren leeftijd — heel lang, diepliggende oogen en zoo," antwoordde Alan vaag. „Hij heeft zich voor eeuwig met zijn onderzoekingen in zijn oude laboratorium opgesloten."

„Ik hoop, dat hij van mij houden zal." Dorothy's stem klonk ernstig.

„Natuurlijk zal hij je ontzettend aardig vinden." Alan hield het meisje een weinig van zich af en liet zijn blik glijden over haar opgeheven, aantrekkelijk gezichtje. „Hij kent niemand van mijn vrienden; ik heb ze allemaal in Winchester en Oxford leeren kennen. Vader wilde nooit iemand in huis hebben, hij heeft een hekel aan gesprekken. Hij is een echte kluisenaar, het huis is een saai, oud hol; jij zult het opvroolijken, schat," ging hij door, terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg. „Je zult den ouden heer ook opbeuren en hij zal moeten inzien, dat jij een echte dochter voor hem bent, en in dat verschrikkelijke nest „het Groote

Huis", zal het heel anders worden. Maar nu moet ik heusch gaan. Sla je arm om mijn hals en zeg nog eens, dat je van mij houdt."

„Ik houd van je," zei ze innig en haar fluisterende, ernstige stem trof hem. „Ik kan het in geen woorden uitdrukken, Alan. Kom gauw terug. Ik ben bang en ik weet niet waarom."

Nog een kus en een lachende vermaning, dat zij niet zoo zenuwachtig moest zijn en toen verliet Alan de oude studeerkamer, waar zij zoo rustig samen gezeten hadden, en een paar minuten later hoorde Dorothy het geluid van zijn motor, toen hij de oprijlaan aftuifte.

Zijn eigen woorden: „een verschrikkelijk nest",

ALOON-ALOON TE BONDOWOSO (OOST-JAVA) — De aloon-aloon is het groote grasveld, dat in elk plaatsje van beteekenis op Java het centrum vormt. In het midden der aloon-aloon staat een groote Waringin (ficus benjamina), in de oogen van den inlander een heilige boom. Rondom de aloon-aloon zijn gewoonlijk de Missigil (Mohammedaansche kerk), de Kaboepaten (woning van den Regent, Inlandsch hoofdambtenaar van Binnenlandsch Bestuur), de gevangenis en andere officieele gebouwen gelegen.

kwamen weer in Alan's geest op, toen hij tusschen de lange rijen dennen reed, die aan weerskanten de oprijlaan van het huis van zijn vader omzoomden. Deze dennen reeds gaven aan het buiten een droefgeestigen aanblik; de oprijlaan was verwaarloosd en toen het gezoem van zijn motor ophield en hij aan de bel van de voordeur trok, had de jongeman het gevoel, dat over alles hier een waas van somberheid lag.

De klank van de bel weergalmde eenige oogenblikken hol door het oude gebouw; toen daalde de stilte weer over de sombere steenenmassa's. Het was alsof men hier van de buitenwereld afgesloten was, alsof alles wat tot die wereld behoorde zich bevond aan den anderen kant van een afgrond, waarover men een brug moest slaan om aan de overzijde te kunnen komen.

Maar Alan schudde die wonderlijke ideeën van zich af en keerde zich om, om den knorrigen huisknecht te begroeten.

„Is mijn vader thuis, Somers?"

„Zeker, mijnheer, hij verwacht u in de bibliotheek."

„Sapperloot, Somers, is het nodig, te kijken alsof hij mij voor mijn eigen begrafenis verwacht?" vroeg Alan, half verontrust, half geamuseerd door de naargeestige manier van doen van den huisknecht. Zijn lachen stierf echter weg, toen hij de hall binnentrad, een donkere, kille ruimte, die, zoolang hij zich herinneren kon, zijn lach had doen verdwijnen. Alleen een mat bedekte den betegelden vloer, aan de steenen muren hingen wapenrustingen en ouderwetsch oorlogstuig; er brandde geen vuur in den grooten, open haard.

„Het lijkt hier wel een kelder," riep Alan met een huivering.

„Meneer Drummond acht het onnoodig in Mei het vuur in de hall te laten aanleggen, mijnheer," was het strakke antwoord van den butler; toen

ging hij in doffe zwijzaamheid Alan voor en wierp een deur open.

„Mijnheer Alan, mijnheer," diende hij aan en sloot de deur weer, toen Alan met een rillerig gevoel den drempel van de kamer van zijn vader overschreed.

„Wat verschrikkelijk plechtig doet Somers toch," begon hij, toen een lange, magere man uit een stoel bij het vuur oprees. „Ik ben niet gewend, op deze vormelijke manier aangediend te worden. Waarom —?"

Het laatste deel van den zin bestierf hem op de lippen, daar zijn vader hem met een gebiedende handbeweging het zwijgen oplegde. Er was iets in

de manier van doen van zijn vader, dat Alan's gevoel van huiverigheid nog deed toenemen.

„Somers begreep, dat ik vandaag op wat meer ceremonieel gesteld was dan gewoonlijk," antwoordde meneer Drummond kil. „Je bent later dan ik verwacht had. Ik hoopte, dat je gisterenavond al zou zijn gekomen en hier overnacht zou hebben."

Hij drukte zijn zoon de hand, die deze hem had toegestoken, maar er was een koude strengheid in zijn optreden, die allerminst met den levenslustigen aard van Alan strookte.

„Het spijt mij ontzettend, vader," trachtte de jongeman zoo vrij mogelijk te spreken, maar de atmosfeer van de kamer en de manier-van-doen van zijn vader maakten ongedwongen-

heid niet gemakkelijk, „maar ik wilde dolgraag naar een feestavond op Haughton Priors en ik vond, dat ik dan wel vanmorgen hierheen kon rijden. Wij hadden een heerlijke fuif."

Onder den vasten, ironischen blik van zijn vader begon hij te stotteren; zijn jolige overmoed verdween, hij keek zenuwachtig om zich heen, zich afvragend, hoe het toch kwam, dat hij zich nooit tevoren zóó gedrukt had gevoeld in tegenwoordigheid van zijn vader als vandaag. Het was een hoge kamer, drie muren waren van het plafond tot den vloer bedekt met volle boekenplanken, terwijl zich in den vierden muur een uitspringend venster bevond, dat uitzicht gaf op een slecht-onderhouden, met dennen omzoomd grasveld. Een groot schrijfbureau met kruk, een paar hooggerugde, ongemakkelijke stoelen, twee leeren fauteuils en een tafel, die met boeken en papieren was bedekt, vormden de meubilering van het vertrek. Het tapijt was evenals de gordijnen donkerbruin, en behalve een olieverf-schilderij boven den schoorsteenmantel was er geen enkele wandversiering.

Meneer Drummond — een man van omstreeks zestig jaar — stond met zijn rug naar den haard, een broodmagere, heerschzuchtige figuur, wiens diepliggende oogen vreemd onderzoekend konden kijken. Alan vond, dat zij tot op den bodem zijner ziel doordrongen. Hij had zijn vader, dien hij nooit als een jongen man gekend had, altijd een vreemdsoortige persoonlijkheid gevonden — nooit onvriendelijk of onredelijk streng, maar altijd op een afstand, zonder aanknoopingspunten en gemeenschappelijke inzichten. Vandaag echter was hij getroffen door iets ongewoon-somers in de houding van zijn vader; de afstand tusschen hen scheen op onverklaarbare wijze grooter dan hij ooit geweest was.

(Wordt voortgezet).

Wilt gij een succesrijk Spreker worden?

Evenals ik een vat beoordeel naar zijn geluid, of het gebarsten is of niet, zoo beoordeel ik de mensen naar hun gesprek, en besluit daaruit of ik met een dwaas of met een wijze te doen heb.

DEMOSTHENES.

Wat zoudt GIJ zeggen?

Als gij wist, dat gij eene verhoging van salaris verdient en zeker wildet zijndie te krijgen?

Als gij plotseling werdt geroepen om eene groote vergadering toe te spreken?

Als gij een groot idee hadt en de omstandigheden tegen U waren?

Als gij een bijzonder lastig geval hadt goed te maken?

Als gij een opgewonden cliënt tot bedaren brengen moest of anderszins klandizie zoudt verliezen?

Als gij eene mooie betrekking voor U wildet veroveren en U tegenover scherpe mededinging zoudt bevin-

Deze waardevolle eigenschap wordt U aangeboden.

ALTIJD en OVERAL zult gij van deze eigenschap partij kunnen trekken.

DE BEKWAAMHEID IN HET PUBLIEK TE SPREKEN heeft menige schitterende loopbaan geopend.

Waarom kan de eene mensch een auditorium letterlijk onderste boven praten, terwijl een ander, die hetzelfde onderwerp behandelt, weinig of geen indruk maakt? Waarom kan dikwijls iemand met veel minder kundigheden de veelgezochte positie veroveren, terwijl anderen, die er meer aanspraak op maken, buiten blijven staan? Waarom „gelooft“ men in iemand en heeft men geen vertrouwen in een ander, die toch even bekwaam is in zijn vak?

Wat telt is

niet alleen WAT gij te zeggen hebt, doch HOE gij het zegt.

De wereld is vol prachtige koopwaren, die stropen worden door „opnemers van bestellingen“ in plaats van „verkoopers“; vol van goede mensen, die minder verdienen, veel minder dan zij waard zijn; vol van ideeën, die voortdurend de nederlaag lijden; alles doordat zoo menigene die goddelijke gave van de spraak, die 's menschen grootste wapen is, niet weet te gebruiken.

Laat ons U leeren

hoe gij de juiste woorden op het juiste oogenblik, op doeltreffende wijze voor de vuist weg kunt spreken. Laat ons u leeren, hoe gij overtuigingskracht in uwe woorden kunt leggen; hoe uwe verlegenheid te overwinnen; hoe uw denkvermogen en uitbeeldingskracht tegenover elk gehoor te beheerschen en zonder voorbereiding te kunnen benutten.

Om promotie te kunnen maken moet men zijn denkbeelden kunnen uiteenzetten en verdedigen.

Wie speecheen kan is de getapte man.

De succesvolle reiziger weet méér overredingspacht te ontplooiën dan zijn collega's.

De prettige verteller wint in gezelschap alle harten.

De vrijmoedige spreker is de aangevoerde leider in 't verenigingsleven.

De invloed van uwe woorden wordt voor een groot deel bepaald door uwe **PERSOONLIJKHEID**. Zoowel bij het spreken voor volle zalen als onder vier oogen, tegenover werknemers als tegenover werkgevers, op partijen als in zaken, is

Persoonlijkheid Nummer 1

Tegelijkertijd met uwe bekwaamheid in het vrijmoedig, logisch spreken onder alle omstandigheden en tegenover iedereen, wordt door het zeer bijzonder onderricht van het **NATIONAAL INSTITUUT voor ZELFONTWIKKELING te Amsterdam** uwe Persoonlijkheid ontwikkeld en versterkt tot een nooit gedachte hoogte. De open ruimte, die school en opvoeding in de ontwikkeling van den modernen mensch hebben gelaten, wordt overbrugd. De klacht van onzen tijd is: „Kon ik toch maar spreken!“ De meeste menschen twijfelen aan zichzelf en huldigen de meening, dat redenaars speciaal uitverkoren personen zijn. Hoewel wij leven in de 20e eeuw, verkeerden miljoenen nog altijd in de verouderde dwaling, dat men bij het aanleeren van de kunst van vrijuit te spreken, met schier onoverwinnbare moeilijkheden te kampen zou hebben. Wij zijn bereid een ieder, die hierin (en dus in zichzelf) belangstelt, van het tegendeel te overtuigen. Volgens geheel nieuwe methoden, en uitsluitend **PER POST**, wordt door ons iedereen, die met zijn gezonde vijf zinnen en spraakwerktuigen is toegerust, is zes maanden opgeleid tot den logischen denker en vrijmoedigen invloedrijken redenaar, die tegen elken kring van hoorders is opgewassen.

Aan DUIZENDEN hebben wij de gave van OVERTUIGEND SPREKEN - voor de vuist weg - bijgebracht; ook U kunnen wij dit leeren.

De abonné's van dit blad kunnen op aanvraag kosteloos een zeer interessante en leerzame Brochure ontvangen van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling, Amsterdam, waarin deze methode uitvoerig beschreven wordt. U zende daartoe nevensstaanden Bon volledig ingevuld aan het Bureau van dit blad. Buiten op de envelop zetten: „Succesrijk Spreker“.

Adv.)

De Cursussen van het **NATIONAAL INSTITUUT v. ZELFONTWIKKELING** zijn wereldberoemd. Zij worden gevolgd door meer dan 50000 personen in Nederland, O. en W. Indië, België, Zuid-Afrika en de heele wereld over waar Hollanders wonen. Iedere Cursist is een Propagandist; alle Cursisten zijn eenstemmig in hunnen lof over de zeer bijzondere uitwerking, niet het minst ook op de levenswijze, het karakter, het werk, de persoonlijkheid en het maatschappelijke succes.

VOLG GIJ OOK DEZEN CURSUS

GIJ en UW WERK worden er beter van!

Wij hebben attesten in overvloed van personen, die ons onderricht gevolgd hebben en daarover bijzonder voldaan zijn. Deze origineele attesten liggen elken werkdag van 10 tot 4 uur voor belangstellenden ter inzage.

Hieronder laten wij enkele personen aan het woord van de duizenden, die steeds bereid zijn aan iederen belangstellende getuigenis af te leggen omtrent ons onderricht en het succes, dat zij er door behaald hebben.

Cursist No. 15688, Agent van Politie, schrijft ons uit Rotterdam: „Daar ik als agent van politie dikwijls in ruwe en onaangename omgeving verkeer, daar waar met kalmte en tactvol optreden het meest te bereiken valt, verklaar ik uitdrukkelijk, dat ik het aan uw Cursus te danken heb dat mijn optreden steeds beslist en kalmer wordt“.

Cursist No. 21005, van beroep Timmerman, schrijft ons uit Scheveningen: „Met steeds stijgende aandacht volg ik uwe cursussen. De moeilijkheden, welke zich al mogen voordoen, worden op den voet gevolgd door ophelderingen. Zoo zenuwachtig als ik vóór dien tijd was, zoo kalm ben ik nu.“

Cursist No. 11490, Meesterknecht, schrijft uit Amsterdam: „Ik ben hoogst tevreden over de uitwerking van uw Cursus. Ik werk niet meer zoo gejaagd, en gemakkelijker; ik heb mij veel achtting en vertrouwen verworven en ben in aanzien vooruitgegaan; ook als meesterknecht aangesteld in een groote reparatie-inrichting. — Vooral ieder vakman zou ik het wel willen inponen uw Cursussen te volgen: de uitkomst is beslist verrassend. Ik heb spijt er niet 10 jaar eerder aan te zijn begonnen.“

Cursist No. 16148, van beroep Winkelier, schrijft ons: „Ik voel mij gedrongen U mijn groote sympathie te beruigen voor uw onderricht: Ik ben thans gekomen tot het resultaat, dat ik van uw Cursus verwachtte, en kan zonder voorafgaande studie op elk oogenblik in vrij schoone en duidelijke bewoordingen spreken, in elke omgeving, zoodat U dus van mij gemaakt hebt door uw Cursus een „Succesrijk Spreker“.

Cursist No. 14124, Werktuigkundige, schrijft ons uit Amsterdam: „Bij het einde van uw Cursus breng ik U mijn dank voor al de goede praktische lessen, welke deze cursus bevat.“

Door het bestudeeren ervan krijgt men vanzelf een beteren kijk op het leven en op de manier, hoe het beste gebruik van zijn krachten te maken.“

Cursist No. 14038, Accountant, schrijft ons uit Rotterdam: „Intuïtief voelt en denkt n.l. ieder min of meer ontwikkeld individu, die rekenschap geeft van zijn daden, in den geest als in uw lessen uitgedrukt, en de bijzondere waarde van uw lessen ligt nu daarin, naar mijn meening, dat die gedachten als stelsel in hem worden versterkt en verder opgewekt. De sluier, die hem voorheen belette helder te zien en zich rekenschap van zijn daden te geven, wordt daardoor als het ware weggerukt.“

Cursist No. 12378, van beroep vleeschhouwer, schrijft ons uit Scheveningen: „De studie zelf vind ik een waar genoegen, omdat alles zoo stelselmatig in elkaar zit en de theorie, wetenschappelijk en streng logisch als ze gebouwd is, moet inslaan.“

Cursist No. 6001, Directeur van een Hypotheekbank, schrijft ons: „Het geld, dat ik aan dezen cursus gegeven heb, is goed besteed. Ik heb een beteren kijk op personen en omstandigheden gekregen, maar bovenal is mijn zelfvertrouwen sterk toegenomen.“

Hierlangs afknippen en als brief zenden aan Het Bureau van „s-Gravenhage in Beeld“, Stationsweg 95, Den Haag.

Ondergeteekende verzoekt toezending der Brochures van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling te Amsterdam, waarin volledige inlichtingen omtrent de methode van een „**SUCCESRIJK SPREKER**“ te worden, benevens over de verdere Ontwikkeling der Persoonlijkheid, uitvoerig voorkomen.

Buiten op de envelop zetten:

„**SUCCESRIJK SPREKER**“.

Het onderstaande s.v.p. in DRUKLETTERS invullen.

Naam:

Beroep: Leeftijd:

Straat: No.:

Plaats: H.i.B. 13-2-'31)

Insluiting van 18 cent AAN POSTZEGELS ter tegemoetkoming in de portokosten is niet noodzakelijk, doch zal op prijs gesteld worden. **DRINGEND VERZOEK** verschoond te mogen blijven van aanvragen van nieuwsgierigen en minderjarigen. Deze brochures zijn alleen bestemd voor belangstellenden.